

افغانستان

پل

Ketabton.com

ليکوال: نصير احمد احمدي

WWW.KETABONA.COM

اغزن سيم

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

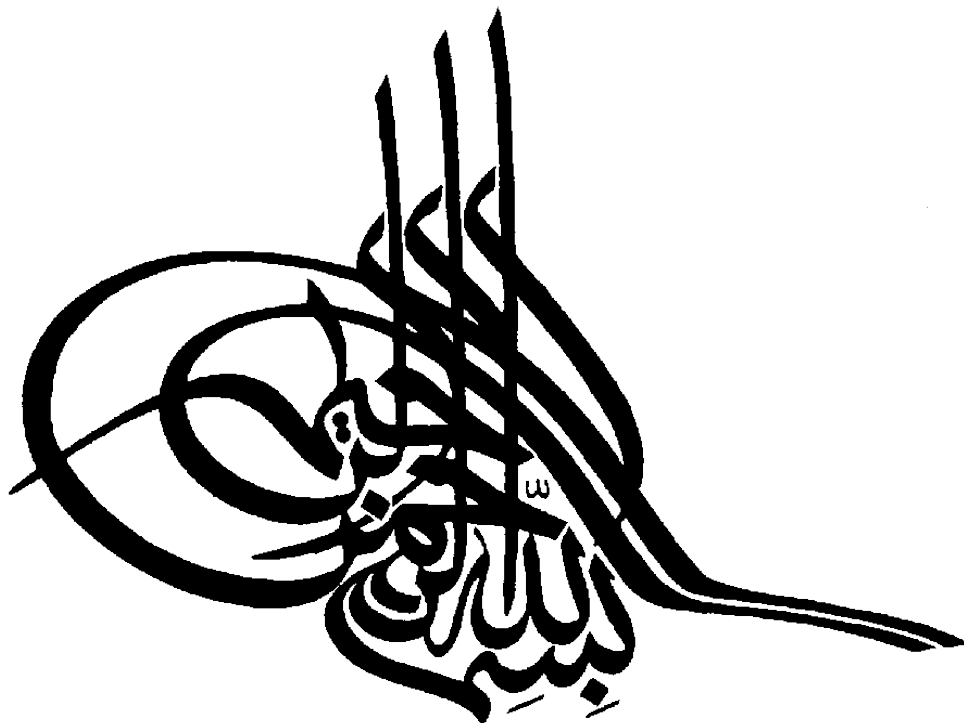
۱۳۹۱ ل

د کتاب ټول حقوق خوندي دي .

د کتاب پښتانه

د کتاب نوم	:	اغزن سيم
ليکوال	:	نصير احمد احدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احدي
د پښتۍ ډيزاين	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندويه ټولنه

* * *

کمیوتر می چالان کړ، ایمپلونه ته ورغلم، څلور ایمپله ول. درې دفتری او یو هم ناشناخته.
 ناشناخته ایمپل می لومړی وکوت، لیکلي و:
 _مرم، د ژوند کیسه می لیکې؟
 ادرس ته می وکتل، گډوډ توري لیکل شوي وو. سرمې پسې ونه گرځاوه، د دفتر ایمپلونه می ځواب کړل، د مېز پر
 سر د رایو یی خپرونو پرتو متنونو اصلاح غوښته.
 لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمپل راغی.
 _فکر دې وکړ؟
 ومې لیکل:
 _ته څوک یې؟
 دقیقه ووت. ځواب راغی:
 _ستا دوه. درې ناولونه می له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پانې ته ورشه!
 هماغسې می وکړل.
 ویې لیکل:
 _سلام
 وعلیکم. ته څوک یې؟
 _ام م... ضروري ده؟
 _هو
 _دوه ویشته کلنه یم.
 ومې لیکل:
 _پوره ځواب نه و.
 _ها ها ها...
 _ولې خاندې؟
 ویې لیکل:
 _زما د ژوند کیسه لیکې؟
 _نه!
 _دوه ویشته کلنه یم.
 _دوه ویشته کلنه یې که دوه ویشته کلن؟
 _ها ها ها... دومره بې باوره؟
 _د باور دلیل؟
 _ځواب یې رانه کړ.
 ومې لیکل:

—یو وخت مې له یو چا سره چټک کاوه، ځان یې نجلی. معرفي کړې و، خو وروسته مې ملگری وخت، تر اوسه مې خوروي.

خه یې ونه لیکل.

په کیسه کې یې نه شوم. گړۍ ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونيو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخاني ته وختم، ماسپینین یوه بجه بېرته کمپیوټر ته کېناستم، خو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.

— د چا چې مرگ نږدې وې، دروغ نه وايي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم به موضوع ومومي او هم به دې نورو ته خبر ورورسېږي. که امکان لري، د تېلفون نومره دي راته ایمل کړه.

ومي لیکل.

—یې؟

نه وه.

نومره مې ورولېږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشي دي، تنگې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم. دا تنگې کوڅې په ژمي کې د تگ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر یې سلامت درې میاشتي په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خوله بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږم. د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وگرځېد. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول. په کوڅه کې راتا شوم، تېلفون وشرنگېد، له جېبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:

—هلو!

ښځینه غږ راغی.

—اوس دي باوروکړ؟

ومي پوښتل:

—وبښه! څوک یاست؟

د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:

—ته هېرجن یې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولېکې.

ومي خندل:

—ته خو په رښتیا هم نجلی یې.

په خندا کې یې وویل:

_اوس خو دې باور راغی؟
 _تر دې لوی ثبوت!
 _بس نو، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
 غلی شوم، د خواب له پاره په مناسبه جمله پسې گرځېدم.
 ویې ویل:
 _په تېلفون کې غږهاری دی.
 _کورته روان یم، په کلکه واوره خیزم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه ولیدلی.
 ویې ویل:
 _دلته هم د واورې کمی نشته.
 پوښتنه مې وکړه:
 _چېرته؟
 _په ایټالیا کې.
 د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنگلې لاندې کړه، چېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
 مقابل لورې وویل:
 _هلو، زما خبرې اورې؟
 _هو.
 _نو ولې غلی شوې.
 کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
 ویې ویل:
 _دروازه نه خلاصېده؟
 خدا راغله.
 _سمه جادوگره یې.
 _نه، ما د دروازې غږ واورېد.
 تېلفون قطع شو.
 کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخاری تر څنگ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښي ول.
 اه! په ژوند کې مې د لوبڼو له مینځلو ورت (کرکه) کېږي.
 کوټې ته مې وکتل، غالی پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
 لومړی مې تلویزیون ولگاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهره ښودلې، ویل یې چې په بگرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرگون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سپک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
 بخاری راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونيوله.
 د دېک غم مې نه درلود، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخاری تر څنگ اوږد وغځېدم.
 خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخاری یوه خوا سره وه.

تېلېفون راغی، هماغه نومره وه. ویی ویل:
_وبینه، پیسې خلاصې شوې.
ومي ویل:
_زه ډېر گشنه یم؟
ویی خندل:
_ولي.
_هیڅ! ما تېلېفون درته ونه کړ.
په خدا کې یې توخی گډ شو، ښه شېبه یې وتوخل، بېرته یې وخندل:
_نه، داسې نه ده.
ومي ویل:
_دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خدا یې زورونیو، له خدا سره یې بل ښځینه غږهم گډ شو، خور وښانه نه راته.
ومي ویل:
_دا څوک ده؟
_نرسه. وایی چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دي تاوان لري.
ومي پوښتل:
_ته په ایټالوي پوهېږې؟
_نه، خود هغې ماته گوډه انگلیسي زده ده.
ومي ویل:
_څه ناروغي لري؟
غلې وه، دامبولانس نری غږ راته، بیا یې یو دم وخندل:
_بیړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
_مصرف درباندي راځي.
ځواب مې وانه ورېد.
ومي ویل:
_هلو.
_اورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یو دم یې وخندل:
_هی! په مصرف پسې یې مه گرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتي
کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:

—ولې! مور، پلار، کورنۍ؟
 ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
 —څلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
 غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ ترډېره اورېده.
 تېلفون قطع شو.
 ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واپسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يواځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس! اته بجې بله جلسه وه.
 ورغلم، له همکارانو سره د رايويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
 لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
 اه! رايو د اوبو د ژرندې غوندي ده، څلرو شت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړيوالو رايوگانو کار ډېر دقت غواړي. وره تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
 غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بېرې مې وليکل:
 —نه يې! لکه چې پښېمانه شوې؟
 درې بجې ځواب راغی.
 —وښه معياناتو ته تللې وم، بس! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
 ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنگ ورغی، خو ځواب مې وانه وړېد.
 ښه شېبه ووته، زنگ راغی، تېلفون مې غوږ ته ونيو.
 —هلو

ويې ويل:

—وښه، پوليس راغلي ول.

حيران شوم:

—ولې؟

—بس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هېله!

—وايه.

—گوره!

په خبره کې ورو لوبدم

—درته ومې کتل.

له خندا شنه شوه:

— نو څنگه درته ښکارم؟

ومي ويل:

— کړې سترگې، يوه لويشت پزه او د چونگښې غونډې غټه، اوږده خوله.

خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:

— نه، دومره هم بدرنگه نه يم، خوله مې وره ده، سترگې غټې، وېنسته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس،

يو اخې له رنگه، يو څه توره يم.

ومي ويل:

— ښه! هيله دې ياده کړه!

ويې خندل:

— هو! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

— ولې؟

— هسې، مصرف درباندي راځي.

په خبره کې يې ور ولوېد:

— ورې درته ښکاره شوم؟

ويې خندل:

— هيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.

ومي ويل:

— خو زه هم په موضوع پسې گرځم.

ويې خندل:

— که مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته.

— سمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:

— مننه صيب.

ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:

— يوه دقيقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېر يا کوم بل څه.

ټيټ غږ مې واوږېد، واضح نه راته، خو نارېنه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره گډ شو. ښه شېبه ووته، بيا

مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:

— ښه، نور؟

ومي پوښتل:

— له چا سره خو دې تر څنې ونه ښول؟

له خندا شنه شوه:
_نه، خو نرسه يې يوه روپۍ كړه.
_ولې؟
_هيڅ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ويل يې چې پوليس يې ولې زما كوټې ته راپرېښي ول.
_ومي ويل:
_نو پوليس څه وايي؟
_هيڅ! له مانه يې دوي، درې پوښتنې وكړې، خو ډاكټر وايي، دوي دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وكړي. نظريې دا دي چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
_ومي ويل:
_په رښتيا هم ډېره نه غږېږي.
له خندا شنه شوه:
_نوزه ډېرې خبرې كوم؟
_نه، يواځې لس دقيقې په تېلفون كې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
_پوهېږي! دلته داسې څوك نه شته چې زړه ورته تش كړم. دا زوى مري دومره نه غږېږي.
په خبرو كې يې ورولوېدم:
_زوى مري؟
_هو! ولې؟
_دا خو ډېر كليوال ټكى دى.
له خندا شنه شوه:
_هې! ما په كلي كې ژوند كړى.
_ومي ويل:
_خو ته په انگليسي هم پوهېږي.
په خبره كې راولوېده:
_دومره بېسواده مې هم مه گڼه، ادبيات مې لوستي دي.
_ومي پوښتل:
_چېرته؟
_په كابل پوهنتون كې.
غلى شوم.
_ويې ويل:
_گوره!
په خبره كې يې ورولوېدم.
_درته ومې كتل.

له خندا شنه شوه.
 - گوره! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
 ومې ويل:
 - سم وايي صيب.
 - نو ته يې دروغ بولي؟
 - نه، خو يوه خبره ده، مابه ټلېفون غوږ ته نيولي وي، که به ستا کيسه ليکم؟
 ويې خندل:
 - ا م م ... سمه ده.
 غلي شوه.
 ومې ويل:
 - اورې؟
 ويې خندل:
 - فکر ته مې پرېږده!
 يوه شېبه غلي وه، بيا يې وويل:
 - چټ بڼه نه دی؟
 - نه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنېټ نه لرم.
 - سمه ده، زه به يو بل فکر وکم. بڼه، په کابل کې هوا څنگه ده؟
 بنسټ يې ته مې لاس وروغځاوه، غړی مې پرې تېر کړ، د انگړ د دروازې پر سر ژېړ گروپ ته د واورې لوی بخرکي وروړوان ول.
 ومې ويل:
 - واوره اوري
 ځواب مې وانه وړېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ما بڼامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يواځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړوي.
 ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايملونه وگورم.
 لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هگۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترگو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د گاز په ډبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د تېلفون رڼا ته ولگوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو
تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټ په لستونو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سور باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې
لیکې جوړې کړې وې.

بنډل جالۍ مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولگېده.
وږی و، هګۍ مې پخې کړې، خورومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولې و، کتاب مې
راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.

له تېلفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګري مې لیکلې و:

—مزي دي وکړې. ها ها ها...

خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزي کړې وې.

ورته ومې لیکل:

—نه، مزي مې نه دي کړې، ها ها ها...

تېلفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلی نومره وه، زنگ مې ورته
وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.

پینځه دقیقې وروسته مې بیا د تېلفون پر شنه تګمه ګوته ټینګه کړه، لنډې وویل.

—وروسته تېلفون درته کوم.

برق راغی، تلویزیون مې ولگاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښي فلم څو ځله مې

لیدلی و، خو زړه یې نه راواهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.

پام مې غلط و، تېلفون راغی، هماغه نومره وه.

ویې ویل:

—وښه، زندان ته تللی وم.

حیران شوم.

—هلته دي څه کول؟

—د پلار لېدو ته.

—پلار دې بندي دی؟

سور اسویلی یې ویست.

—هو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.

یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:

—پوهېږې! زه یې سمه نه پیژندلم.

غلې شوه.

ومې پوښتل:

—ولی؟

په غریو کې یې وویل:

—نوڅه وخت به زما کیسه لیکي؟

—په تېلفون کې نه کیږي.

—بس! سبا ته دې ایمېل وگوره.

ومې ویل:

—ستا نوم؟

مریم.

یوه شېبه غلی شوه، بیا یې په مراوي غږ وویل:

—ستړې یم، ډېره ستړې، وپرېرم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.

بل نېځینه غږ مې واوړېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته گوډه انگلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.

مریم وویل:

—اورې؟

—هو.

—نرسه ده، وایي چې دوا وخوره.

یو دم یې وخنډل، خو خدا یې جرړه وه، غریو پکې گډ و، ویې ویل:

—پوهېږې! دا شنې سترگې باور نه راباندي لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، ترڅو چې پینځه ترڅې گولۍ ترستونې

تېرې نه کړم. گرمه نه ده، گولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن تېلفون درته کوم، خو

ایمېل دې هېر نه شي، ویې گوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېره کمپیوټر چالان کړ، خود مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو

کسانو وړتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.

رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.

—سلام! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.

خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټر په کوټې سنگي کې کښته شوم، هوټل ته ور وگرځېدم، یو

خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاوکړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.

کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخاری ولگوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې

وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.

د مریم غږ مراوی و:

—سلام! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرگ یې لنډ دی. مننه.

شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یواځې د کار ټکي ترې درواخله تا رښتیا ویل، کیسه

اوږده ده، په تېلفون کې نه ویل کیږي، بس! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به تېلفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په تېلفون کې پوښتلی شي.

توخي واخیسته، یو سوړاسویلی یې ویست، ویې ویل:

بښنه غواړم د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یواځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شي او نور پیغور ورکړي.

بس! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مریم غلی شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیت غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:

— اه! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

یو نارینه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته گوډه انگلیسي یې وویل:

— بښه یې؟

مریم ځواب ورکړ:

— هو.

سړي وویل:

— پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېږې کېدو غږ واورېد.

مریم په غریو کې وویل:

— نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

— بس! د یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې بښه خلک دي، ځینې یې په ماته گوډه انگلیسي پوهېږي،

پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یابه یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.

پوهېږې! زه کله کله وینه راگرځوم، خود لوسي ورته رانه کیږي، په بیرې خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جگړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولگېد، دې ایتالیا

ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسي په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وایي چې ډېره گرځېدا درته بښه نه ده. ټوله ورځ په همدې

کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېر گرد گروپ، د لمر مینه

ماتوم.

بس! کله کله د روغتون انگرې ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل ورېځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یواځې د

ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.

په دهلبز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سائیتونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس

مې سېکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مریم توخي واخیسته، یو دم یې وخنډل، ویې ویل:

— اه! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
 _خو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې خټگر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې
 چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
 يو مازديگر مې پلار را نارې کړې، په خوند يې وويل:
 _خزانه مې پيدا کړه!
 ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
 پلار مې وخنډل:
 _دا وينې؟
 ورنږدې شوم، د لرگي پر پاسنۍ برخه يو څه کېنډل شوي و، څيره شوم، ليکلي يې وو.

مریم

۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه

دا زما د زېږېدو نيټه وه.

مریم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
 _بنکلي ورځې وې، خنډل به مې، د کلي له نجونو سره به گودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول،
 پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې گډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
 پلار مې له بدو لېرې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود،
 بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.
 موږ د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشر خور
 مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هوښياره ده، د خسرگنۍ زړونه يې ساتلي
 دي.

پلار مې لوستی سړی و، خدا يې ډېره وه، ابا مو باله.

مریم وتوخل، ويې ويل:

_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خود تنظيمي جگړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به
 له پاکستانه وېره راوړل او د کابل په منډه يې کې به يې خرڅول، خود کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې
 يې تاوان وکړ.

کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې يې د
 خوراكي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې
 معلمي کوله، گوزاره مو کېده.

خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
 ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينی دروازې ته ور وختو، کلينر
 راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خو هغه ور ياده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.
 بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي خبره ونيوله او به يې ويل:
 _پلاره! څه خبره ده؟

پلار ته به مې خندا ورغله.
 مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترگو يې اوږده بانه راتاوول، کله چې به يې وخنډل، تر سپينو غومبرو
 لاندې به يې نرۍ گونځې پيدا شوې. بس! موږ ټول دې ته شوي و، يواځې رنگ مو له پلاره اخيستی دی.
 مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غږ غږ واوږېد، سوږ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې
 وويل:

—خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تريو ويشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال
 هر څه بدل شول، هر څه.

خبرې ختمې شوې.

وږی وم، کمپيوټر مې بند کړ، لارم او بخاری ته نږدې کېناستم.
 کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.
 ماخستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وار له واره يې وويل:

—په ليکلو ارزي؟

يودم يې وخنډل:

—اه، وښه، سلام!

د سلام ځواب مې ورکړ.

ويې ويل:

—خبرې دې واوږېدې؟

—هو.

—پوښتنې لرې؟

فکر مې وکړ، تردې دمه هر څه روښانه ول:

—نه، خو يوه هېله!

—وايه!

—داځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.

ويې خنډل:

—ولې؟

—سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.

ويې ويل:

—سمه ده، تر تازه ډېره بيړه لرم.

غلې شوم.

ويې ويل:

—هو رښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.

—وايه.

کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

ومي ويل:
 _هغوی غزني ته تللي دي.
 ويې خندل:
 _غږ دې خوبولۍ دی. خو بجې دې؟
 تېلفون مې سترگو ته ونيو.
 _يوولس.
 ويې ويل:
 _ستړی به يې، خوب به درځي.
 فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خره کې عمومي سرک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و، خو علت نه راملومېده..
 زموږ د دفتر رسميات په اونیمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږ نیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که
 مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوږې، خود دفتر مو تر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت
 نیسي.
 شپبه وروسته مو تر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه بې رایاده کړه چې لاس دي تود دی. تبه خو دې نه
 ده؟
 ځواب مې ورکړ:
 _نه

خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سپکه نه وه را پاتې.
 ماسپښین قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخیستې، د مشرد شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت یې راکړ،
 نیغ کورته راغلم.
 ورځ تېره شوه، ما خستن هم وختي پرېوتم، کمپیوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلی
 وه او د هوساینې احساس مې کاوه.
 تېلفون مې راواخیست، د مریم بېگاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
 اته بجې مې د کور کمپیوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخیستې وه.
 _د پوهنتون په درېیم کال مو صنف ته یو هلک راغی، غټې، زیږې، تورې سترگې یې درلودې، له ونې لوړ و، زنه
 یې سوچې، پستې ډیرې نیولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي یې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تیرې
 شوې.

دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه یې تبدیلی راوړې وه.
 وحید غلی هلک و، ډېرې خبرې یې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به یې یواځې په (هو) یا (نه) ځواب
 ورکاوه، خو په درسونو کې یې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستریا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه
 مالومات درلودل. د وحید خبرې په استادانو هم ښې لگېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.

وحید به هر سهار په یوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و. یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول له دوو، درېو ټولګیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلې، یوې همصنفي د وحید نوم راته واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د ټوټو ونې سیوري ته ناست و، کتاب یې وایه ورنږدې شوم.

ومي ويل:

—وروره! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.

نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونيو.

مغرو راته واپسېد، خو مجبوره وم:

—وروره! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.

پرته له دې چې راته وگورې، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونيولې، ورو یې وویل:

—دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟

ومي ويل:

—ونه پوهېدم.

لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.

کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شپبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره

راتول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟

نه پوهېدم.

سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې:

—مننه، وروره.

ویې خندل، خو په خدا کې یې ملنډې ګلې وې. ورو یې وویل:

—زه په خپله څلور خويندې لرم.

غوسه راغله.

—نوڅه درته ووايم؟

ویې ويل:

—تراوسه دې له مانه کوم بیځایه حرکت لیدلی دی؟

—نه.

—نو بیا ولې رانه وېرېږې؟

په خبره کې یې ورولوېدم!

—ولې ووېرېږم؟

ویې خندل:

—همدا چې ورور راته وایي، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.

ولاړ شو او صنف ته ننوت.

د رخصتی په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو، په غوسه یې راته وکتل.

له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:

—پوروړې خو دې نه یم؟

ګامونه یې ګړندي کړل.

ماسپښین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې

بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکاږل، سور پوښ یې و، اوس رانه ورکه ده.

پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.

سباته لومړۍ درسي سات خالي و، وحید مې په چمن کې ولید، ورغلم، پښې یې ورتولې کړې، پرته له دې چې

راته وګورې ویې ویل:

—د بښنې له پاره راغلې یې؟

خبره یې سمه وه، خو غیرت راته ودرېد:

—نه.

ویې خندل:

—دروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دي چینجن نیولی و.

ځواب مې نه درلود.

—لیرې شوم.

تفريح شوه، خود باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې ول.

نږدې غږ مې واورېد.

—وبښه. ټوکه وه.

ورور مې کتل. وحید و.

ځان مې مصروفه ونيو.

وحید یوه شېبه ولاړ و، بیا د باندې ووت.

له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس! مازې

یې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر یې یو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر

کاپي یې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.

د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره یوسي. وحید

رامخته شو، نظر یې دا و چې دی به په خپله له چپټره دېرش کاپیانې واخلي.

ټول قانع شول. سباته زه غیرحاضره وم، بله ورځ وحید نه راغلی، بس، یواځې ما چپټر نه درلود. خو وحید دوهمه

ورځ هم غیرحاضرې وکړه. چپټر ضرور و، له یوه ټولګېواله مې د وحید د ټلېفون نومره واخیسته، غږ یې نیولی و،

رایاده یې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې یم. خبره یې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې

و، لاندنۍ شونډه یې ماته ښکارېدله.

ومې ویل:

ناروغ یې؟

ویې خندل:

مهمه نه ده.

چپتر مې ورته واخیست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازي ووت.

نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحید چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.

په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحید پسې سترگې ورغړولې، خو څو کی یې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحید مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحید د ټلېفون نومره مې ووهله، زنگ ورته، خو ځواب مې وانه وربډ.

پاو ووت، زنگ راغی، وحید رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مریم وتوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپیوټر سکرین ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.

چوپه چوپتیا شوه، خو دقیقه لانه وه تېره چې بیا مې د مریم غږ واورېد:

وښه، د ټایپ بیټری کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچینی ټایپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای

هم لرې، لوسي راته راوړ، ټیپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپیوټر ته لیږلې شم. ښه کیسه مې کوله.

مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

پوهنتون لیرې و، څو نجونو په ګډه یوه تونس موټر ته میاشتني کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې

راپسې راته، په لاره به یې څو نورې نجونې هم را اخیستې او دولس نیمې بجې به بیا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.

نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به یې او د یوې بلې حال به یې اخیست.

وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار یوې نجلۍ رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د

نورو نجونو هم پام شو، د بوي نظردا و چې د پخوا په څېر نه خاند، بلې ویل چې له خبرو هم لوېدلې یې، درېیمې

بیا دا بدلونونه د مینېدو علایم ګڼل.

نه پوهېدم، خو ما تردې دمه مینه نه پیژندله.

په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ویل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې یې، په

نه خبره غوسه درځي.

فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، یواځې زه بدله شوې وم. یو څه رانه ورک وو.

په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحید لیدو به خوشالي رابښله.

له ځان سره مې وویل:

مینه همدا ده؟

مریم وتوخل، سوړ اسویلی یې ویست، خبرې یې وغځولې:

ما نه غوښتل چې مینه شم، خو مینه وم، پوهېږې؟ د مینې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی،

یو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې یو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام

له ګرځولو سره به مې وحید نیغ سترگو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدایه به مې د ده خوشالي غوښته.

وروسته ووېرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحید خبره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې. یو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول. د مریم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده. ورغلم، د گاوندې زوې راته وویل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم. زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله. له چوترې مې دوه - درې وچ لرگي راواخیستل. کوټې ته راغلم، یو غټ لرگی مې پر سره انگار کېښود. بېرته کمپیوټر ته کېناستم، خو بیا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خیر غوښت. یوه ته مې لسگون ونيو، بل مې سترگې راته ونيولې، خوماتې پیسې نه وې راپاتې، په سلگون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسگون کې دواړه حق لرئ، نیمې بې کړئ. دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسگون پر سر سره خوړلي ول. کمپیوټر ته کېناستم. مریم ویلي ول: نه مې له درسونو سره زړه تړلی شوی او نه هم د مور، پلار او کوچیني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې یو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي یې رانه واخیسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره وینښه وم. مور ته مې اندېښنه ور ولوېده، روغتون ته یې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاینات راته ولیکل، دوا یې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه گټه نه لري، د لابراتوار ماشینونه په مینه څه پوهېدل. ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت یې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحید ته هم نه. بیا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالگر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خیرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مریم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ورولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې. فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منځ یو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل. نه مې په زړه کېرې چې کوم سوالگر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسېږي، خو د دې ماشوم سترگو تاثیر راباندې وکړ، سترگې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترگو پر تور چې بې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترگو کې دومره درد او ناامیدي نه وه لیدلې. سلگون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه. کوټې ته لاړم، خولا مې د ماشوم سترگې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسگونو سوالگر لیدل، پښتانه پکې ډیر ول. یوه شېبه بخاری ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې راپه زړه شوې، څو کی ته وروښوېدم، ویلي یې و: وخت ووت، وحید مې یواځې په پوهنتون کې لید. وحید به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خنډل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.

کله کله به یې تېلفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.

یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، گرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و. غټې تورې سترگې یې راواړولې، خیره یې نیولې وه. ورو یې وویل:
_مشوره راکه!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وینستو کې گوتې تېرې کړې، ویې وویل:

_ورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.

زنګڼونه مې ولځېدل، پر څو کی کښاستم.

د وحید غږ مې واوږېد:

_دا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وایي چې کارې پر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلی شو، سړیې وڅرېد، ورو یې وویل:

_خوزه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژبا چیغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:

_چېرته ځي؟ څه پکې وایي؟

د هلېز ته راووتم، ګڼه ګڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و،

کښاستم، سترگې مې ډکې وې، خوهڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.

ولاړه شوم له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښور او، سات وروسته په کور کې وم. موره مې سردرد یې بانه کړه.

خپلې کوتې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستونې نه تېرېده.

ماسپښین مېایل وشرنگېد، وحید و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.

څه به مې ورته ویل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمسټر امتحان یې واخیست، نتیجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحید ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، یوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحید سره

مې په تېلفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح یې هم ورسره یووړ.

د مریم له دېرشو د قیقو غږېدا مې همدومره خبرې راویستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې یو میلمه درلود. دی سپین ږیری و، له کلي یې د تدوای له پاره مخه رانیولې وه.

بودا تر ناوخته وینس و، پخوانی کیسې یې کولې، خبرې یې ښې وې، خو تکرار یې ډېر درلود، وړه کیسه به یې ټکي

په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تردولسو بجو په ډاکټرانو وگرځېدو، یوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د

خدای په امانۍ پر وخت یې دعاوي راته کولې.

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې د يک پخواه چې د مريم ټلېفون راغی. غږ يې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل. دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی گانه.

مريم لنډه و غږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالېږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنگ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون و شرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکي مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غږيو کې بښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لږلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه راما لومه، هيڅ مې هم نه شواي ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خير خانې په کوتل کې مې د موټر بښينه خلاصه کړه، يوه همکار په بېړه لاس وروغځاوه، په خدا يې وويل: —بخني ده.

سور شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيو يې خپرونې خلکو ته ورواوړوي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسې.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالۍ نيولې وه.

د خير خانې له کوتله ورواخوا په سلگونو ښکلي، څو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړول، هريو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارگوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېولي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترگو ته ودرېد، غزني ته تل، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله خيره. بس يواځې تور سپک او روانې موټرې د يو ويشتمي پيرې ښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاېرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سپک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې گڼ کورونه ښکارېږي.

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدلې.
یو غږ مې واورېد:

—از وقت های جنگ است.

مخ مې وروړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لگېدلې ونه مود تیرو جگړو یادگار ساتلې دی.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنگ له گڼې گونې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوبښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنگ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل. یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې شو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیو یې خپرونه اورېدلې. ټول غلي ول، تر پایه یې یواځې ټایپ ته کتل.

همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول. له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:

—اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟

لاندې بازار ته یې گوته ونيوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.

لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلې غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خود همدې غره ورهاخوا لا اوس هم جگړه وه، واورې یې تورې او پخڅې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې “وو، نه وو، په پخوا زمانه کې یو مکتب و....” خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي “بود نبود، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنگ، درخت تخت استالف راسو ختاند...”

د ملگري غږ جټکه راباندې راوسته.

—راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.

د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملگرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راوړسېدو.

وارله واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم. مریم ویلي ول:

—وخت لمر و او زه هم د یخ توتې په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترگو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېندارې ښویه تېرېدم.

په درېیمه میاشت ټلېفون راغی، وحید و، لنډ و غږېد، ویل یې چې په همصنفيانو پسې خپه شوی یم. سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تراوسه ورسره وه. غلې وم. سپک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.

خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل موله کوچنیانو سره لندن ته ورسېد. پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترگو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنډه رارسیري، پردې ملکونه څه کوو.

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و. چاره نه وه. کوچینی ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن یې له خیالي دنیا ډک شو، ژر یې قناعت وکړ. اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.

ورور او خور به هره ورځ د خیالي ژوند په اړه غږېدل، کیسې به یې کولې، خپل راتلونکی به یې په مزو کې لید. دا خبرې مې په مور او پلار بڼې نه لگېدې، اول یې نصیحت کاوه، واقعي ژوند ته یې راگرځولو، خو وروسته یې پر دوی هم تاثیر وکړ، د لندن له خبرو یې خوند اخیست.

یوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللی وه، کله چې راغله، وار له واره یې د لندن کیسې راواخیستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو رالیږلي عکسونه لیدلي ول. ویل یې چې اولادونه یې په اسرات کې ول. مور مې دا هم وویل چې د کورنیو د قبلیدو چانس ډېر دی.

بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل یې د کابل له دوږو او د دوکان ترمنځ د لښتني له بویناکه اوبو شکایت کاوه.

ماته خدای راکړه، رنگ مې راوگرځېد، ژوند خوږ راته وایسېد، راتلونکې مې له وحید سره لیده. ډېر وخت به مې د انگلیسي ویلي کتابونه له سره کتل.

پلار مې د خپلو ملگرو په مرسته یو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سراتلس زړه امریکایي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پیسې په کابل کې، له صراف سره اېښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو یې یو تېلفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.

بل شرط دا و چې سفر زمینی دی. همدومره.

مور ته مې پر ځمکه تگ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د طیارې تگ ډېرې پیسې غواړي، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا بې هم وویل چې له دې سره، بیا هم ټول سفر په طیاره کې نه شي کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه وړ اوړي.

د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ورگډ کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ورته تېره کړه، ومې ویل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.

درې نفره په یوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.

زموږ کور بې نقشي و، پلار مې نفور ته راووست، پنځه او یا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو ترمنځ یې دوه او یا زره ډالره له صراف سره کینېدول، پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېږیرانیو کې وگنډلې. په حویلی کې د مینو د ونې پانې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.

مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.

— تر نیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.

رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

مور په یوه کوچینی بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې خو ځله په څنگ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کښي، خو وروسته خندا راغله، د چادری له وړو څلور کونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوډه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بندیدلې. شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچینی کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ گوته ونيوله.

مور مې په بېره کوچینی ورور تر ولیو ونيو، د موټر سایکل د برېک کړننده اواز پورته شو. مور په پلار پسې گامونه واخیستل، یوه تنگه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتا شوې وه، بېرته د یوه څر دوکان تر مخ ودرېدو. پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراره، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، مور هم گامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، ټوخی راغی، لویه کوټه د چيلم له لوبگي ډکه وه. په بېره مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، څنگ ته یې پر پلاستیکی څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوگی راووت، د چيلم سرخانه سره انگار نیولې وه. په هلک پسې د لرگي پر زینو وختو، تنگ دهلېزو، دواړو غاړو ته یې غوړ ورونه راپرې ول. همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور، ډنگر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجی (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچینی ورور مې وړې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد. ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد گډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادری د سوریو په اندازه سپېره و.. ما هم خپله چادري لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه گلي دېواله، زنگن میخ راوتلی و، چادرې مې پر میخ راوڅړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککړۍ پر گڼو تورو وینستو مې زنه ولگوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچي سترگې راته نیولې وې.

گام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینیۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو څر بامونه ښکارېدل، زاړه تیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرته وې تر ټیټو غونډیو وړهاخوا د سمندر غوندې هواره دښته ښکارېدل.

کړپ شو. مور ته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترگو شاوخوا دووړې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنگ یې ژپړ و، په راوتلوږدو سترگو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت، هلک لږزې اخیستی و.

ورسۍ ته مې وکتل، په بیرې شاته شوم، تر ټیټې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و. پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته یې لاس وروغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسۍ تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه. پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پیسې سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی. له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، سترې وو، ورور ته مې مخ ورواړاوه، لایې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.

له پلاره مې وپوښتل:

— ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟

ویې ویل:

— تر پولې ورهاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقې راوړي. پلار مې غلی شو، ورومې کتل، له خپل سپین لستونې یې توره غټه سپړه ورواخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکۍ وېست.

ماته یې وکتل، ویې خنډل، بېرته پر خپل ځای پرېوت، ورو یې وویل:

— خارج ته تګ، دا کیسې لرې.

مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.

ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو درسېدو ډاډ یې غوښت.

وریا ده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.

بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.

بېرته مې د کمپیوټر کېوړ ته لاس وروغځاوه.

مریم ویلي ول:

— ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلیز ته ورووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.

ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خیر غوښت.

د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپړې وې، که ورږې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.

سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولینو کې به یو نیم سرتور سرهم تېر شو،

پسې وبه مې کتل، سرتور کسان پاک ښکارېدل، رنگونه یې هم ښه ول، ډېرو یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي

وو، داسې راته واپسېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.

دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوی پلاستیکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي

نظر ورته وکتل، پلار مې وریاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ورواخیسته او تشناب ته ننوت.

ورور مې په خوند وویل:

_له نږدې غونډیو، تودې اوبه راوځي.
 په خبره یې ونه پوهېدم.
 ورور مې وویل:
 _بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو، تودې اوبه راتويېدلې.
 د مور غږ مې واورېد:
 _دا څنگه اغوښتل کيږي؟
 ورو مې کتل، توره اوږده ټوټه یې پر زنگنو پرته وه.
 ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بېدیو ته رسېده.
 ومې ویل:
 _اسانه ده، بس، د ټکري غونډې ځان پکې پټه کړه.
 د پلار غږ مې واورېد:
 _څنگه ده؟
 ورو مې کتل، د تور پطلون له پاسه یې سپین یخن قاق اغوستی و.
 دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
 مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وویل:
 _له کومه دې کړل؟
 پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
 _سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پیدا کيږي.
 کور مې سترگو ته ودرېد، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې
 یې یوه گونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
 ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
 پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
 _سفر مو ماښام ته شو.
 د مریم خبرې مې ودرولې.
 بخاری ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرگي پوره نه ول سوځیدلي. ورپوه مې کړل، غوټه ایرې
 مې سترگو ته راغلې. بخاری مې په خپل حال پرېښوده، لارم، تلویزیون مې ولگاوه او کمپله مې پرېښو راکش
 کړه.
 د کار وړ پروگرام مې ونه موند، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلویزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونگا شوه،
 ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکت کې بند کړ.
 بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخاری په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
 ټلېفون راغی، له کمپلې سره وروښوېدم، مریم وه.
 ساکت ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولگېده، تر غالی لاندې سیمیت وو.
 مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه یې لا په خبرو کې ټوخی گله و.

د خوشالۍ علت مې وپوښت:

را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون وليد.

په خبرو کې يې ورو لوبدم:

— څنگه دې وپېژاند؟

مریم سره ساه واخيسته:

— نه پوهېږم. لوسي مې څنگ ته ولاړه وه، سيروم يې تار په دهلبزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهلبز وگوري.

د سر په بنورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.

زما شک سم وخت، يو چا په تېلفون کې پښتو ويله.

په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وخته، لوسي ترمټ ونيولم، چيغه مې کړه:

— پښتون دی.

لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلبز وگوري.

همدا سې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتې و، په خبره کې يې حیراني نه ښکارېدل.

سړی مې سر ته ودرېد، زما پر ککړۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.

پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.

دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتيا وال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټالياوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تردې کوم بل نږدې روغتون يې نه وموندلی.

له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.

سړی يوه شېبه راسره کېناست، وروسته تېلفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.

مریم وټوخل، غلې شوه. يودم يې وخنډل:

— ښه! کيسه دې څنگه کړه؟

ومي ويل:

— اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.

ويې خنډل:

— د کار خبرې؟

پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:

— هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.

ويې خنډل:

— ټوکه وه.

زړه مې خپل ځای ته راغی.

ويې ويل:

— کومه پوښتنه لرې؟

— نه.

په خندا يې وويل:

—خوزه يوه پوښتنه كوم.

وايه.

—هر څه په پښتو درته ووايم كه نه، ايراني-پارسي او انگليسي هم پكې گډه كړم.

خندا راغله:

—پوه نه شوم.

ويي ويل:

—گوره، په لاره كې له گڼو خلكو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انگليسي پوهېدل، داسې خلك هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې كولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، كه نه، په اصلي ژبه يې غواړي.

فكر مې وكړ، پښتو ښه راته ښكاره شوه. دوه علتونه وو، لومړی، كه مې د مريم په خبرو كې نورې ژبې راخيستې، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره وليكم، دوهم داچې ليكنه يې خونده راتله، ځكه مې وويل:

—نه، هر څوك چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.

ويي خندل:

—سمه ده.

—ښه كوم بله پوښتنه؟

—نه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټلېفون قطع شو.

كمپيوتر ته مې وكتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليكلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په كمپيوتر كې مې يوه پخوانی هندي سندره راوسته.

گروپ مې مړ كړ، اوږد پرېوتم، د سندري نری ساز راته.

كړپ، د پيشو كړيژې او پر كاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.

د هلبز ته مې منډه كړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولي ته مې وكتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه

وو، چې د پيشو ویشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، كينه پښه يې درنه پسې اخيسته.

تر پيشو مخكې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لا ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ورمې بند كړ، ورغلم، د اشپزخانې پر گلدازه كاشيو ماتي كوكۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوكي پراته ول.

لېمون مې اوړواخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د گاز د لويې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترگې يې

راته نيولې وې، وارخطا ښكارېده.

ورمخته شوم، جارو مې تر سر پورته كړه، پيشو هماغسې راته كتل. په سترگو كې يې معصوميت پروت و.

يوه شېبه مې د پيشو سترگو ته وكتل، سترگو يې يوه خبره كوله:

—ملامت نه يوو، په دې واورو كې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته يې په سترگو كې همدا ټكي ښكاره شول.

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، راويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوبښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، گروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وگرځېدم، غټ، غوړ لږگي ته مې د اورلگيت دانه ووېله، وارله واره يې پررر شو، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لږگو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم وييلي ول:

ـ ما بنام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس و واخيست، همدا يو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو، په يوه ډنگر ځوان پسې موگړندي گامونه اخيستل، ساه مولا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شين ډکۍ نه تر سترگو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکۍ کوچينۍ موټرو، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لگېدله. موټر ودرېد، ځوانانو منډه و واخيسته، هريوه هڅه کوله چې لومړۍ باډۍ ته وروخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واپسېد، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره موندله.

ورغلو، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خوبيا مې هم له زنگنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لگېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پروتلو ډېرو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد، مساپرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، خراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاپر کومې کنډې ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولگېده.

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نومېږي، وروسته مې زړه ولږېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې ورباندې وشوې. موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل گروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايراني پوښتنه ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سگړت ته د اورلگيت دانه نيسئ. وروسته يې گامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو. موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تگ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته. ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترگو کې يې د سپوږمۍ رڼا لگېده وه. مخکې لاړو، بل گروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتور سړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مې شو. سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول. ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټاپرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ. موټروان د سيټ تر نښينې سر را ايستلی و، مخکيني ټاپرونه يې هوارې ته سيخول. موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لگېدله. ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږۍ مې اوږده کړه، ټول پر ځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سرتيټ ونيسه. پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې ترموږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت. پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کښودل، موټر حرکت وکړ. له سرحدې پوستې واوښتو، موټر گړندی شو، چمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سرور وايست، ټاپر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې. د موټروان ورو شپېلکۍ مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته راوختل، برېتور سړی له موټروان سره کښاست. موټر په مړو څراغونو گړندی روان و، د باد پرهاري خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (انگي) سره لگېدله. پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه. دوو مساپرو په يوه خوله وويل: _گزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې گوتې راووتې. ټول غلي شول. رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزور څراغونو ته ور روانه وه.

موټر حرکت وکړ، پاخه سپک ته وخوت، تگ يې تر پخوا چټک و.
 له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، گڼ خراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار وکه کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهاري خوت، باد تېز لگېده، ټکری مې د زڼې دواړو خواوو ته ټينگ نيولی و.
 ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موټر تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينگه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تگ يې د پخوا په څېر گړندی و.
 يو دم کوکه شوه:
 —ورور مې!
 په بېره مې وروکتل، د بادۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې درې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
 د سړي له کوکو سره ژړا گډه شوه:
 —موټر ودرول!
 د موټر ټاپرونه په وړو وړو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
 سړي ټوپ کړل، د پاخه سپک خواته يې منډه ور واخيسته.
 برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بېره وويل:
 —ورور يې ولوېد.
 موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندي خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
 يوه مساپر چيغه کړه!
 —دا څنگه مسلمان يې!
 کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
 ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
 موټروان بېرته سيټ ته وروگرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولي وو. نړۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 بخاری ته مې وکتل، سره وه، خوتاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملگري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيرينې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
 همدا سې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خير خانې قلعه يې نجارا وه.

ورغلو، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ، د چا يو د سورورلو په وخت تېلفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يواځې له ما بنامه وروسته تېلفون کاوه.

د باندې ووتم، بښنه يې وغوښته، راياده يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ، خو وروسته يې يودم وويل:

—د موټرو غږ دی.

پوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ کې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

—په چهار راهي کې يې؟

—هو

—کومې خواته.

—شمال!

—خو په جنوبي برخه کې بښه ماهيان ورکوي، ته ورته وگوره، زه مې له مور سره خو ځله ورغلې يم.

ومي کتل. تر سړک وړهاخوا له لويې کړايي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومي ويل

—اورې

—هو

غږ يې ژر غونډی و. خو وروسته يې يودم وخنډل.

—هی، چهار راهي ته وگوره، هغه بوډا ترافيک شته، اوږده ډيره لري.

ومي کتل، يوه ځوان ترافيک د موټرو نظم برابر اوه.

مخکې تردې چې د (نه) ځواب ورکړم، مريم په خوند وويل:

—موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملگرې را اخيسته، خو وروسته يې د درېدو ځای بدل کړ، ويل يې چې زوړ

ترافيک ډېر راته گورې بس، خداي راکړه، ملگرې به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خوبيا ولاړ دی.

مريم ټوخي واخيسته، ټوخي يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه کړه، ورو يې وويل:

—وبښه.

شاته مې وکتل، يوه ملگرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

—قلعه يې نجارا څنگه ښکاري؟

—هيڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نيولی دی، د ژي واورې د موټرو په لوگيو تورې دي، خو

له سړکه دورې پورته کيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

—اه، ترهماغه دورو څار شم.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په غريو کې وويل:

—يوه هيله؟

_وايه
 _يوه ژوره ساه واخله.
 خندا راغله
 _ولي؟
 _زما په خاطر
 پزه مې کش کړه، د لښتې بوی له دورو سره گډ و، توخی راغی، تېلفون مې لیرې ونيو. خو مې نه توخل.
 لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
 مريم وويل:
 _بختور يې.
 ومې خندل.
 مريم سوړاسويلی ويست:
 _د وطن دورې مې ياد يږي.
 غلی شوه.
 د ملگري غږ مې واوږد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
 مريم يو دم وخنډل:
 _اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د
 کيسې په ثبوتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې دروليرم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
 ومې ويل:
 _څلورنيمې.
 _ښه، که مې ايمېل ناوخته در ورسېد، چې هير يې نه کړې.
 _سمه ده.
 _وبښه، اخيري خبره، که زما منې، ترسپک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
 هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
 دفتر ته لاړو.
 په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
 د څنگ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاین کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکتۍ
 وايست.
 راغلم، کمپيوټر چالان شو. تېلفون وشرنگېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سرگروپ بل
 دی.
 ولاړ شوم، برق مې بېرته ورخوشی کړ.
 راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنگ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې
 وې، د کوڅې د خلکو تروېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لارې، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وریو بوی راغی. گوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه. کوټه سپینې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونگا یې خټه همسایه ته مې زنگ وواځه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابگر مې بنده کړې وي، لیرې یې کړئ. فکر مې سم وخت، د کمپیوټر چونگا غلې شوه. مریم ویلي ول:

— یوې زېرمینۍ ته ورکېښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغنی رنگ بوی یې درلود. دوه ژېړ گروپونه راڅرېدل. کړنگ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولگېده، پر لاندې سیمینټ د نخودي رنگ څاڅکي توی شول. ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترگې نیولې وې، د پطلانه شنه پایشه یې په نخودي رنگ ککړه وه. مور مې دهغه سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، مخکې لاړل. زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ دېوال ته پرېستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنگ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لنډې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې گرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه. پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکېښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سگریټو تېز بوی ته.

سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخت. پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې. د ډوډۍ ورته ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژد ویل کېده، د خاورو خوند پکې گډ و. مور ته مې وکتل، په رنگ ککړ برس ته یې وچې سترگې نیولې وې. پوه شوم، له موټره لوېدیځو ځوان یې له زړه نه ووت. ورور مې گروپ ته کتل....

پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنگ شوي دېوال ولگېدې. بښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ورو نه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولگوله، پورته یې وکتل، له سترگو یې پوه شوم چې په راتگ پښیمان نه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترگې یې پټې وې. له وریجو یواځې یوه گوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترگې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای اېستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځگنو خپو اخیستي ول. ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

د نهنگ لکۍ مې ولېده، له اوبو لویه خوله راووته، سپین تېره غابونه یې زما د ورور سر ته سیخ شول، سپین ځگونه سرو وینو ونيول.

چیغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لارم، لاس او پښې مې له حرکت نه لېږلې ول. پورته مې وکتل، په سپینو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ وروړاوه، خلاص غونچه وینستان یې یوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې یې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو یو غټ نهنگ راووت، په غاښ کې یې زما د ورور په وینو لړلې څیرې کمیښ بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چیغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنگ ورغی، غټه خوله یې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنگ له خولې راوتلې سرې وینې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غابونو یې زما د مور اوږده وینسته راوتلې وو، اوبو یوې بلې خواته وړل.

نهنگ زما خواته راغی، خوله یې خلاصه وه، چیغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شواى راتلې، اوبو بېرته شاته وور.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، مور مې په حیرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.

ومې ویل:

ـ ښه یم، خوب مې لید.

پلار مې بېرته پر سیمیتي کڅوړې کېناست. کین لاس مې راپورته کړ، دوه نیمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنگ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، یو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بیړه پریښو وخت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ویې ویل چې باید لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ویلو پرته ولاړ شو.

د باندي راووتو، تیاره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، یو کوچینی موټر ولاړ و، پر سړيې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، موږ د شا سیت ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپین او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راوړلېد، موږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په یوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پیاده رو کې ودرېد.

موټروان په بیړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کېښته شو، همدا سې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

د سپک دواړو غاړو ته تېز ژېړ گروپان بل ول، رڼا یې تر هغو ځانگو رارسېده چې موږ یې تر لاندې ناست وو. موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکیني ټاېره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست. چوپه چوپتیا وه، کله کله به یو-یو موټر په تېزۍ سره تېر شو. موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل. یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.

موټر برېک ونیو، یو عسکر له بښېنې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نیولې وه. وروسته یې تېلفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خودا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم. د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سگریټ ولگاوه، هماغسې پر بانټ ناست و. وروسته یې تېلفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی. پاو ووت، یو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکی-تسه وه. لارو او همالته کېناستو.

بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وینستو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلي ککړۍ هم زنگېدلې. ټول غلي ول. مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و. نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستيکي سطل یې ورو واخیست. مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خنډل، له سطله یې یو جوس ورکړ. ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکی-ته راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خواته یې وکتل، له جبهه یې درې کارتونه راوايستل، ورو یې وویل: —مخکې پوښته ده، پولیس راخيږي. د شاسیت ته نه راځي، له لیرې همدا کارتونه ورته پورته کړي. پلار مې یو کارت ورو واخیست، سړي وڅرېد، بېرته یې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه شی، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي. ځوان یو دم وخنډل، په لوړ غږ یې وویل: —جوس غواړئ؟

د جوس پاکټ یې زما د ورور پر ځنگنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست. پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلي وه، لاندې د یوه برېټور سړي عکس ښکارېده. پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت یې راوښود، عکس یې نه درلود. مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه ډیرور بوډا سپینه لونگی-تړلې وه. یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خود هوټل تر لویو بښینو ورهاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنډو خوراک کاوه. بس ته یو وسله وال عسکر راوخت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه. عسکر له لومړۍ څوکی-راتېر شو، په دوهمه څوکی-کې یې د یوه بوډا اوږې وڅوځولې.

د بودا تر څنگ ناستې ښځې څه ورته وویل.

زړه مې ولړزېد، عسکر مخکې راغی، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنگانه ايښی و، له غروي يې مازې د کاغذ څنډه مالومېدلې، د پلار سترگې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو دريو نورو کسانو ته هم ملا کړه او په کړه کارتونو ته يې وکتل، ښښه يې وغوښته، پورته يې پر څو وړو بکسونو گوتې وټپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو. عسکر وځنډل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول. مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس وروغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.

ورور مې په وېره وويل:

— ابا يې چېرته بوت؟

ورو ښځينه غږ مې واورېد:

— ډېر ښکلی دی.

ورمېر مې کوډ کړ.

تر مخې مویوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترگې غټې ښکارېدلې، تر څنگ يې زما ورور ته کتل وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:

— افغانان ياست؟

غلې وم.

ښځې وځنډل:

— د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکاري، د هغوی رنگ مالوم دی. تک تور دی.

مور مې وويل:

— افغانان يو.

ښځې له خپل بکسه د بسکيت قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله ورور مې مور ته وکتل، هغی اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيت ورواخيست، ويې ويل:

— ابا ته خوبه څه نه وايي؟

زړې ښځې وويل:

— څه وايي؟

مور مې سوړ اسويلی واپست:

— هيڅ! پلار ته يې اندېښنه ده.

زړې ښځې وځنډل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:

— مه وېرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.

خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي گونځي يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ورياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.

موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

—په تومنو يې بدل کړئ!
 ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
 پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيتو نيولې قوطۍ ته وکتل.
 مور مې وويل:
 —ښځې ورکې.
 د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر راوانو ترافيکي لוחو لگېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
 سترگې مې درنې وې، د بس د چټ سپين څراغونه ورو ورو کمزورې کېدل، وروسته خوب وپړې وم.
 مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
 —شور او زوږ و، سترگې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړول، خلک يوې بلې خواته گرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
 بس تش و، دوې څوکۍ ورهاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
 پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرنۍ ته نږدې له موټروان سره ولاړ و.
 ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د کشنيزو نرۍ ډکۍ راوتلې و، برگريې خوړ.
 ولاړه شوم، مور مې راوکتل، څو څه يې ونه ويل.
 د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، څو ايراني پيسې نه وې.
 د پلار غږ مې واورېد:
 —څه غواړې؟
 ورو مې کتل، په لاس کې يې پلاستيکي نازکه خلطه نيولې وه. د پيسې بوتلي او برگريکې پراته ول.
 ومې پوښتل:
 —تومن دې له کومه کړل؟
 کين لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرنۍ پر لويه ښېښه رنگارنگ لوټونه سربېښ ول.
 له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرگي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، ترچمن ورهاخوا سيمتي نرۍ سرک و، ډله خلک گرځېدل، څو پرسرک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
 پلار مې په ډکه خوله وويل:
 —تهران ته يوزرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، ترمانښامه به په بس کې يو.
 د مخامخ دوه منزله تامين پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
 ومې پوښتل:
 —دا کوم ځای دی؟
 —د کرمان د بسونو اډه.
 يو وړوکی توپ راوړغړېد، د مرسل د گلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پانو کې پروت و. لاس مې وروغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراويست.

ماشوم غبرگ، ټنډه لاسونه راته ونيول، توپ يې ورواخيست، د بس خواته يې منډه کړه.

گلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.

بېرته پراوړده څوکۍ کېناستم.

پلار مې وويل:

مننه درنه کوي.

مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.

پر سر کې يوه نجلی روانه وه، نری اندام يې درلود، له ټکري يې د وينستانو څوکې راوتلې وې.

ومې ويل:

ملایان څه نه ورته وايي؟

ځواب مې وانه ورېد.

پلار ته مې وکتل، رنگ يې ژېړ و، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترگې نيولې وې.

په بېره مې وويل:

مه ورته گوره!

سريې وڅړېد.

عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه څړېدله.

يوه يې وويل:

ښاغلیه، شاته دې کثافت دانی ده.

پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پېسې خالي قوطۍ يې ورواخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله.

مخابره وچونگېده: وارخطا غبر ترې راووت.

دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنگه سپين دی، دېرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ

مالوميرې، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.

عسکرو منډه کړه.

پلار مې وويل:

په موټر کې ناسته مو په خير ده.

روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.

پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:

ومې ويل:

ويې نه پېژندلو.

پلار مې يواځې موسک شو.

پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې

اته بجې وې.

موټر حرکت وکړ، له دښتو او وړو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ما ښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.

یو خیرن ډنګر بودا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلی وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یواځینۍ کوټې

سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاتو ښکارېدل.

بودا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو وړهاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.

پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.

ورور ته مې وویل:

—چای تیار دی.

راوړی نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ وړ واپراوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.

بودا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.

پیاله مې راډکه کړه.

بودا په خواړه خوله وویل:

—بل څه خو به موندلای شئ؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بودا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.

پلار مې جبب ته لاس کړ، بودا ته یې یو لوت ونيو، خو بودا لاس وروڼه غځاوه.

پلار مې بل لوت ورسره یو ځای کړ، بودا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، وږی نه و. خو یو دم یې وویل:

—الر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ورتول کړ.

بودا کېناست، په خواړه خوله یې وویل:

—ښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راګوي.

پلار مې خندل، له پیسو سره یې یو بل لوت هم یو ځای کړ، بودا ته یې ونيو، هغه لاس وروځاوه، خو هماغه

پخوانی خندا یې نه وه.

چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لنډو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید څېره راګرځېدله.

بودا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې ځمکه آبپاشي کوله.

نیم سات ووت، بودا راغی، په لاس کې یې مایل و، په غوسه یې وویل چې په ما پسې راځئ.

پلار مې بکس ورواخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته وروختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلې یې و، تهران، لس کیلومتره.

خو موټر لنډ راتا و شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژبه رڼا د ونو په سپېرو خانگو ولگېده.

پاو ووت، د بوي ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندي زرگونه رنگارنگ گروپونه بل وو.

پلار مې موټروان ته تر څنگ وکتل، ورو يې وويل:

— تهران دی؟

ځواب مو وانه وړېد.

پاخه ته ورو وختو، موټر په نورو سلگونو موټرو کې گډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.

شاوخوا مې سترگې واړولې، د مغازو له لويو نښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېولې ښکارېدل، د نجونو له نړيو ټکريو او تنگو پتلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده. آينې ته مې پام شو، د موټروان پر سپډلې سترگې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.

موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککړۍ سپينو وينستو نيولې وه.

غټ ښار و، سپکونه پاک ښکارېدل، د سپک دواړو غاړو ته غځېدلي گلدانونه لاشنه وو. ځای ځای به هسک

تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سپکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.

هماغسې مخکې تلو، هسک تامیرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خولا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړول.

موټر له عمومي سپک ووت، تر ټيټه دېوال تېر شو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د

برگو غواوو عکسونه ښکارېدل.

دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.

موټر ودرېد، کښته شو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.

مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوتې د خدا غېراته.

دوهم منزل ته وختو.

د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کښاستم.

مريم ويلي وو:

— وروړ مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوته کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه،

لاندي په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.

آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.

له تشنابه ووتم، مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.

ورغلم، د مور پر څنگانه مې سر کېښود.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، کوته لويه وه، شيرچايي رنگ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرگي درې او سپينيز کټونه

ولاړول.

د مور غږ مې واورېد:

— مه يې څښه!

ورورته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جگ وړپورته کړې و.

پلار مې د اوبو جگ ورواخيست، پزې ته يې ورنږدې کړ، ودرېد، گروپ ته يې ونيو او له کوتې ووت.

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په گوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
 کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکی څوکیو
 ناست ول، د مېز پر سر په سگریټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
 پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرگونه گروپونه بل ول.
 د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
 مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
 ورغلم، د هغې پروړانه مې سرولگاوه، گوټې یې زما پروینستو کې تېرې کړې.
 چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنگ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
 دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس
 ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
 ورولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونيو.
 نجلۍ غلې له کوټې ووته.
 مېز ته ورنږدې شوم، دواړه د بگ برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.
 د پلار غږ مې واورېد:
 _اوبه یې رانه وړې؟
 مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
 _هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
 مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
 د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونيو، څو کار یې نه کاوه.
 مور مې په قبله پسې گرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
 ټول سترې وو، ورور مې له مور سره پرېوت، پلار او ماته بېل بېل کټ راوړسېد.
 چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د توییدو غږ راته، وروسته مې سترگې درنې شوې.
 یو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
 سترگې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ورنږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې،
 ترهسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
 د تشناب ورته مې لاس وروغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهارۍ اوږېده.
 ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانې نجلۍ وه، د اوبو وړې جگ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ورولاړه
 نه شوم.
 مور مې پتنوس ورنه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
 _اوبه مې هېرې شوې.
 پلار مې وخنډل:
 _پروانه کوي.
 نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

_خیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
 د پلار خندا مې زور ونيو:
 _علی رضا څوک دی؟
 غلې شوه.
 لهجه يې ایراني-فارسي ته نه وه ورته.
 ومې ویل:
 _د کوم ځای يې؟
 غټې مړې سترگې يې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
 د چایو د سورولو په وخت یو دم زوږ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان گرځېدل، ډېر يې په کمیس او
 پرتوگ کې ول.
 پلار مې وویل:
 _یواځې نه یو.
 پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وگرځېدل، خوزه له کړکۍ سره ودرېدم. د حویلی د دروازې تر
 څنګ مې یوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کبېل ښکارېده.
 نورو کسانو ته مې وکتل، ځینې گرځېدل، نور دېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زیاتره يې خیرن او په دوږو
 سپېره ول.
 د پلار غږ مې واورېد:
 _چای سپړي.
 ورغلم.
 مور مې وویل:
 _تر کومه به دلته یو؟
 پلار مې وروکتل:
 _نه پوهېږم.
 مور مې سوړ اسویلی ویست، پیاله يې ورواخیسته او پرکت کېناسته.
 ریموټ مې راواخیست، بیطري مې ترې ویستې، لارم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
 حویلی ته مې وکتل، هیڅوک هم نه ول.
 بلې کړکۍ ته ور وگرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمر مخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ورهاخوا دوه اوږده
 سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لویې تکې سپینې ډېرې پرتې وې، د کاشیو د جوړولو کارخانه راته واپسېده.
 لیرې مې وکتل، ترهسکو تامیرونو کمړنګه لوګی را تاو وو.
 د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
 _په تشناب کې تودې اوبه راځي.
 ورومې کتل، مخ يې لوند و.
 ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

لس بجې ماته وار راوړسېد، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لگېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږيرې ته چاره نيولې وه.

موږ ټوله ورځ په کوټه کې وو، له وړې نجلۍ پرته مو بل هېڅوک هم ونه ليدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووت.

بل سهار مې د ورور خلق تنگ و، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په درېيم سهار د ټولو زړونه تنگ ول، پلار مې حويلۍ ته کښته شو، کله چې بېرته راغی، ډونگېده، ويل يې چې يواځې د غواوو په فارم کې د گرځېدو اجازه لرو. يوولس بجې ټول له کوټې ووتو، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندي جوړ و، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترگې راته نيولې وې.

د باندې لاړو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشايو بوی ډېرېده. پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کين لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترگې برېښولې.

د غوا رېمباره راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخيسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسگونه برکې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو، سپينې پرېولې کاشۍ وې، خولا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

— غواوې يې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيرې پانې پرته وې.

په سپينه چينه کې يو ډنگ سپی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، دېوال ته يې لاس ورو

وغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپينې شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.

پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه ليرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راوړسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيوري پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته

ريموت ونيو، کار يې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

— نوم دې څه ده؟

راوبې کتل، په خواړه خوله يې وويل:

— زېبا.

ومې ويل:

_نوي بيږي نشته؟
 _علي رضا ته به ووايم.
 غلي شوه.
 ومې ويل:
 _د كوم ځای يې؟
 يوه شېبه غلي وه، بيا يې نړۍ شونډې وڅښلې.
 _د بد څشان
 حيرانه شوم.
 _نو دلته څه کوي؟
 د نجلي په سترگو کې اوښکې راټولې شوې.
 هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
 ورو مې وويل:
 _دلته څه کوي؟
 ځواب يې رانه کړ.
 ترلاس مې ونيوله، پرکت کېناسته، سريې وڅږېد، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
 _کوټه پاتې ده.
 ومې ويل:
 _پروانه کوي.
 _علي رضا ته غوسه ورځي، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
 خدا راغله.
 _ډالري کوټه؟
 نيغ يې راته وکتل، په سترگو کې يې وېره ښکارېدل.
 ومې ويل:
 _مه ډارېږه.
 سريې وڅږېد:
 _دې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته يواځې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
 د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
 ولاړه شوم، د تشناب وړ مې خلاص کړ، دستشويي له ځکه ډکه وه.
 بېرته کټ ته ور وگرځېدم.
 ومې ويل:
 _ښه، زېبا! دلته دې څوک شته؟
 سوړاسويلی يې وايست.
 _نه.

نجلی جارو وړ واخیسته، ترمه مې ونيوله، بېرته مې په خپل ځای کېنوله.

تندی یې تریو شو:

—علي رضا مې وهي.

ومي ويل:

—هيڅ هم نه درته وايي.

غريو واخیسته:

—نه، پرون یې هم موټ موټ وېنسته رانه وشکول.

زېبا خپل سر ته لاس وروړ، ټکری یې وښوړ او، غوږ یې وینې و.

په ژغونې غږ یې وويل:

—سهار یې خوله پرې ولگوله

زړه مې ولږ خېد.

نجلی یو دم وژل:

—د الرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.

د نجلی مټ مې پرېښود. جارو یې وړ واخیسته.

ومي ويل:

—دا سپی څوک دی؟

ځواب یې رانه کړ.

پرکت اوږده وغځېدم، چټ ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.

د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر می مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې

مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس وروغځاوه، شین سهار و، د څنگ همسایه واوره اچوله.

د بخاری له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز وړ خلاص کړ، سور

فرش ته سپینې واورې راوړې او غږېدې. ګام مې واخیست، ښی پښه مې تر څنگانه په واوره کې ننوته.

سږمې سوړ و، تردې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اوږدېدلې.

د همسایه غږ مې واورېد:

—دا ځل مجبوره یې چې بام ته وروخېژي.

ور غږ مې کړ!

—د پاروژۍ د بام ایزوګام ورسره اړوي.

ويي ويل:

—مخکینی واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنډه ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرگي پر زینه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام یو—دوه تنه ولاړ وو. احتیاط مې کاوه، خو بیا هم د پاروژی، خوځایه د ایزوگام سپین زروق او د قیر وړې ټوټې تورې ورسره واخیستې.

تېلفون راغی، موټروان و، ویل یې چې سړک یوه ډبره ده، موټر چاین شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی. د غیرحاضری دلیل پیدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول. د څنگ ګاونډي راغږ کړل. —درشم؟

ورومې کتل، خپل بامونه یې توروو. سترې وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ یې زموږ بام ته د لرگي زینه ودروله، د ماسپینین له اذان سره سم بامونه خلاص شول.

ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه. ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه—درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت یې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو. پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی. په رخصتۍ کې ایمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ایمېل راغلی و، خلاص مې کړ. لیکلي یې وو: د مریم خبرې مې درولېږلې. کور ته لاړم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوېدلې واوړه کې لار واېسته، د حویلی—تر دروازې پورې ایله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار یې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تل، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوړه ولاړه وه. لومړۍ مې چای دم کړ، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د مریم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخیستې. ویلي یې ول: —زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله یې ډوډۍ راوړه، خو څه یې ونه ویل. بل سهار مې پلاراو ورورد باندې ووتل، مور مې پرکت پرېوته، رایاده یې کړه چې بېګاه یې د سرد درد له لاسه ټکۍ خوب هم نه دی کړی.

کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د یوه سپورتي نوي موټر سایکل ټانکۍ ته سپینه ټوټه نیولې وه. د مېزله سره مې د اوبو جگ راواخیست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښینښه مې وټکوله، نجلی—راوکتل، جگ مې پورته ونيو، په اشاره یې پوه کړم چې درځم. بېرته پرکت کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې یې پټې وې. زېبا راغله، د مخ سرخي یې ډېره شوې وه، جگ ته ور وګرځېده. ومې ویل:

—غواړم چې خبرې درسره وکړم. له اوبسکو ډکې سترګې یې راواړولې، جگ یې وراخیست، له کوټې ووته. وخت ووت، د موټر سایکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر یې درلود، د موټر سایکل په آینه کې یې د اغوستي تور یخن قاق غاړه سمو له. موټر سایکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

بېرته پر کټه پرېوتم سترگې مې پټې کړې، کړپ شو، ورومې کتل، پرمېزد او بو جگ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونيوله، غلې کېناسته.

و مې وویل:

— علی رضا و؟

راوېي کتل، له ډکو سترگو یې پوه شوم چې گومان مې سم و خوت.

و مې وویل:

کیسه راته وکه.

سړيې وڅرېد.

و مې وویل:

— خومره وخت کیږي چې دلته یې؟

— دوه کاله.

زړه مې ولړزېد:

— کورنۍ لري.

غریو واخیسته.

نه.

— ولي؟

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:

— دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې
یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرگاریږي درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانی پیسې، په یوه
میاشت کې موندلې شي.

د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.

تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سړي یو میلیون تومنه غوښتل.

پلار مې خپل ورور ته ټلېفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تردې ځایه راشئ، مصارف موزه په غاړه اخلم.

له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوی هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په

گراج کې ویدېدل. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې گرځي او د لارې ډېر هغه

عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړول.

وروسته یې یوه بل وړوکی ښار ته یووړو، علی رضا مې همالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه باروړونکي مو ترته

ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شتو وښو ناست ول.

دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.

زېبا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.

و مې وویل:

— بیا؟

شونډې یې و خوځېدې:

—پلار مې خو ځله خپل ورور ته تېلېفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، موږ په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد، ورياده يې کړه چې د تهران د خښتو بتيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلگونو بتي دي، کومه يوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديگر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونگېده، ورور ته يې بد رد ويل.

په بله ورځ يوه ايراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بتيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وې.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنگونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

موږ ته يې د همدې تامين په پای کې گوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه، خوبيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترگې نه راباندې لگېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بيبگا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوږ بوی ته مور مې مساپرو ته دېگ پخواوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتگ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديگ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټينگار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوږلۍ کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېيم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديگ ته ورپورته شوه، ما ويل چې پياوړه به يې سترگې و ترڅې کړې وې، خونه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدۍ و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال ليکې به يې شمېرلې. يوه ورځ مې ورياده کړه!

—وبه تښتو.

سوړ اسويلی يې وايست:

—تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!

پوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

علي رضا خو ورځې ورک و، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږی. ته اولوردي له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

—د خدای له پاره، له کوتې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، راياده يې کړه چې د پورتنۍ کوتې له يخچاله اوبه راوړه.

کوتې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ورد باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې خومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلبز ته ورغلم.

علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو ښې راته ښکاره شوې، راياده يې کړه چې که دې چاته څه وييلې ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کېښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يودم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوبښکې نه شواي کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

—مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوتې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تردې پورې په

غېږ کې ټينگه نيولې و، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سرد باندې ووته.

ټکري مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوږه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو

کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامل له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

—بس دی! نور څه مه وايه!

زېبا سرې سترگې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليري کړ، نجلی وويل:

—تا کيسه غوښته!

غريو واخيستم:

—سمه ده. ووايه!

نجلی وويل:

—چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو گوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل،

ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خود اوسپنې سيخان ټينگ ول.

د فارم کاريگراغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې

پرېښود، لاس پر ځمکه ولگېد.

ترډېره غلی و، د مور شکېدلې ټټر ته يې وچې سترگې ښولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په

غېږ کې يې ونيو، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي گډې وې.

پلار مې ښه شېبه وژل، بيا يې ماته وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
_علي رضا و؟

سرمې د (هو) په ښه ورته وخواوه.

پلار مې د پوال ته ولاړ بېل ورواخيست، منډه يې کړه، له حويلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.

په غريو کې مې وويل:

_نور؟

د نجلي سروڅپد:

_مور ته ورنږدې شوم، سترگې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يودم يې پر ټټرو وپرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود،
خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وينو خوند.

بيا چا تروليو ونيولم، ورومې کتل، علي رضا و، ټټر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه
ولگېدم، په سترگو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترگو مې زور راووست، خو
پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.

نور مې هيڅ هم ونه ليدل.

زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واوړېد:

_د باندې نه ځي، ښکلي هوا ده.

ورومې کتل، پلار مې مور ته وچي سترگې نيولي وې.

ويې ويل:

_څه پرې شوې.

ځواب مې ورکړ!

_سريې خوږېده، ويده ده.

_ته نه ځي.

_نه، مور مې يواځې نه شم پرېښودی.

پلار مې بېرته له کوټې ووت.

زېبا ته مې وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترڅې موسکا شونډې سره

ويړې کړې، په غريو کې يې وويل:

_تاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مساپرو ته څه نه وايي.

په خبره کې يې ورولوېدم

_دوی؟

_هو، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پيژني، ځانته کوټه لري، ما

خو ځله ډوډۍ وروپې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې بې په خپلو سترگو ليدلې دي.

دوی دوه ډوله مساپر راوړې، ډالري مساپر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له

نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مساپرو نوم پرې ايښی دی، دا

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجره تر شا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملگری یې د قاچاقبر پیسې ورته راوړسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یواځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تنبتي، لس دقیقې تشناب ته د تگ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چيغې واورېدې، ځوان و، گېډه یې خوږېدله، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مې پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومي ويل:

—ته دلته څه کوي؟

—دیگ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

—د مور له مرگه وروسته یې یوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځوانې، هرې یوې بېله کوټه درلوده. دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورته واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زېبا غلې شوه.

ورومي کتل، شونډې یې لږ زېدلې.

ومي ويل:

—بیا؟

—درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجره تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارگران هم بدل شوي وو، یواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل. له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چې لږ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتون نه رخصت شو، ورسره تلای شي.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سپري دیگ پخواوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه!

د شپې به یواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سروینښته یې شکول. تر سهاره به گروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راوړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

تمه مې ونه خته، ځای وړ مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریگر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلی په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایي همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي. ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوت مې د زاړه پیره دار سترگو ته ونيو. هغه وار خطا و، يوې بلې خواته يې کتل، وروسته يې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ورنږدې کړم، پر ککړۍ يې شونډې راکښودې. ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې راياده کړه چې علي رضا خبرېږي له دې ځايه لاړه شه. دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. راياده يې کړه چې پلار دې راځي. وخت تېر شو، ديگ به مې يواځې پخواوه. يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهېږي. په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترگې سرې ښکارېدلې. ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کپناست، بوتل يې پر غولي کښود، راياده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهېږي. خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنگ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته. دی همالته ږنگ شو، له وېرې کوټې نه شواي ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټتیا وایي، پلار دې ژوندی دی، خوماته يې هيڅ هم نه وويلي. زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل: —پلار مې راځي؟ د هغې تر نري ورمېر مې گوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه. د زېبا ورو غږ مې واورېد: —علي رضا اوس هم راته وایي چې پلار دې راځي، بېگانه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخنډل، زما ټټريې څو ځله په خپلو گوتو ټينگ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟ په چوندیو کې به نوڅه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خنډل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته گټلی شي. د مريم خبرې ختمې شوې. جبب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسې په ايمپل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټېلفون راغی، ملگری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاڅه ته راووځه. بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينگ و. جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مود ليسيې دوخت يو همصنفي راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولگېوالو وگرځېدو، ماښام تياره کور ته راغلم.

د مریم خبرو ته مې بېړه وه، ویلي یې ول:

—په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.

وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترگو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.

یو مازدېگر مې د پلار له جېبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زېبا ته مې ونيو، ډېرې نه وې، درې—درې نیم سوه افغانې راتلې، خو زېبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.

وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، گولی یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.

ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوند رې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.

یوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچینی ورور مې خوشاله ول، د موټر له بښښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراتې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترگې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې ورورستی—جمله مې په ذهن کې راگرځېده:

—هه! دا پراته مې په خپله درته پخه کړه، وږې به شې.

د مور حیرانه غږ مې واوړېد.

—ته ژاړې؟

مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.

پلار مې وخندل:

—ای لېونی، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.

څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زېبا په عمر ډله نجوني روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاو پسي یې د مکتب بکسونه سربښ ول.

ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنگارنگ ونې وې، غولۍ ژېړو پانو نیولې و.

لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.

پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستی خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خود ماهیانو غوندې سوږ بوی پکې لگېده.

ټول پریوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې ښکارېده.

موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځي.

شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاڅه ته وخوت.

یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، گردې درېڅې ته خولې نیولې وې.

یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لاهه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد، موټروان و، ویل یې چې د هوا د تبدیلی له پاره د باندې راووخئ. موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و. موټروان کین لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتویېدلې. سر مې گرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول. پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې. کله چې بېرته ټانکر ته ورکېښته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیبې ته نږدې کوم ولایت دی. سفر سخت و، خو بیا هم د ترکیبې نوم زړه راکاوه. یو ځای مې د ورور خوا راوگرځېده، پلار مې تردېره پراوړو کېښولی و، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست. لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو. یوه کور ته لاړو، ساه مولا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیتې ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کېښته شوو. تیاره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ورواچاوه. لاتین ښکاره شو، مخکې راغی، یوه بوډی وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو. د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، یوه لویه کوټه وه. په زړه درې کېناستو، د لاتین په ژبه رڼا کې مې سترگې ورغړولې، تنور، په کونج کې له خټې جوړ نغری، څنگ ته ایښي وچ لرگي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې. بوډی زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ موله پنیږ سره وخوړه. وروسته یې څلور کمپلې راوړې، سترې وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درې پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاڅاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ایستلو غږ راته. سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، دهغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درې لنده وه. د باندې ووتم، سوږ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړول. له دود کښونو یې لوگي ختل، په دېوالونو کې یې تیرې او ښویه لرگي کار شوي وو. زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ یې کړل، ځنځېر وشرنگېد. بوډۍ منډه راواخیسته. ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه. بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنچ وهل، غلی دېوال ته پرېوت. بوډۍ تر مټ ونيولم، تر بې پانو غوټه نیالگیو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې. کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لگېدل. له چاپو وروسته د باندې ووتم، لمرو، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیبې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترگې نیولې وې.

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نږدې وه.
 بوډی راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
 هماغسې مو وکړل، ټول پر دری کیناستو، ورور مې پر لاندۀ ځای بکس کېښود.
 د بوډی غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځی. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې
 ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډی اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېولې،
 ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وانه ختلي وو.
 ورځ تېره شوه، ما بنام قضا یو جگ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندي یې
 گونځو نیولی و.
 سړی د بگدان ته وروگرځېد، له جوش د بگه یې د چرگ ورون وروایست، ورپوه یې کړل، خولې ته یې ورووړ، د
 بریتو اوږده سپین وینښته یې د چرگ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
 _ ښکلی مال دی.
 زړه مې ولپځېد.
 پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
 سړي وخنډل:
 _ پرې یې ږدی. هیڅ هم نه شي کولای.
 پلار مې کیناست.
 سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
 _ ننه، چای راوړه!
 وروسته یې له جبهه څه راویستل، د قیر غونډې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خنډل:
 _ چرس، ډېر خوند لري..
 بوډی کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
 سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
 _ صاحب منصب یې؟
 پلار مې وچې سترگې ورته نیولې وې.
 سړي وویل:
 _ ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
 پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
 شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سگریټ ونيو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې
 شو، بېرته یې سگریټ خپلې خولې ته ورنږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
 _ ډېر غیرتې یې!
 یو دم یې وخنډل:
 _ خو دلته هیڅ هم نه شي کولای.
 د پلار په سترگو کې مې غوسه لېده.

سړي وویل:

— تېر کال مې یوه ایراني کورنۍ له سرحد ه اړوله، دوی پیغلې پکې وې، په تگ کې مې له یوې سره ناپامه اړه ولگېده، وروڼو ته یې وویل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحد ه واوښتو، هماغه نجلی مې په غېږ کې ونیوله، مچې مې ترې واخیستې، وروڼو یې راته کتل، خو هیڅ یې هم نه شواي کولای. خه به یې کول؟ هه! هیڅ، نه پولیسو ته ورتلای شواي او نه یې هم ماته کومه خپېره راکړه. زاری یې کولې، ویل یې چې خویندو ته مې خه مه وایه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوی هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. یواځې یو کیلو متر واټن ټول غیرت ورڅخه واخیست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اړه ورسره ولگېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې واخیستې، زاری یې کولې. ډېر فرق دی، نه؟ د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې یو هلک ولاړ و، مازې یې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولگېده، پلار ته مې وویل، ما ښام کور ته ورغی، د هلک پلار یې راوايست، جنرال و، یوه عادي دوکاندار یوه روپۍ کړ، خو دلته یې یوه معتاد ایراني ته هیڅ هم نه شو ویلی. د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

— مه ویرېږئ!

ورومې کتل، زما مور ته یې وچې سترگې نیولې وې.

سړي وخندل:

— موږ دوه ډوله مساپر لرو، ځینې کمې پیسې راکوي، مازې یې تر سرحد ه اړوو، نور یې خپل کار، خه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بیا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره میاشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحد ه اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پیسې دي.

غلی شو. گډې ته یې وکتل، ویې ویل:

— دولسو بجو ته ځانونه تیار کړئ.

ودرېد او له کوټې ووت.

یوولس نیمې بجې راغی، زما پلار ته یې یوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ویې ویل چې د پوستې د عسکرو له دیده مو ساتي.

پلار مې له خلطې دوه، تور یخن قاقه را وایستل، یو یې په خپله واغوست، بل یې زما ورور ته ونيو. کله چې د

باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.

مخکې لاړو، سړي رایاده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډېرې لاندې ونه رغړي.

دا یې هم وویل چې تشویش مه کوئ، یوه پوسته ده، لیرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې یې یواځې یو ځل ډزې راباندې کړې دي.

ټول د غونډۍ په پیڅکه کې په سړي پسې روان وو، یو ځای ودرېدو، د یوې هلیکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور خه نه اورېدل کېدل.

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، یو ځای تیرېه ورغېده، پرېوتو، ترډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ورواخیست، په احتیاط مخکې تلو، یو دم ډزې شوې، له ډبرو سره سوکي (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چیغه کړه!

—زوی مې.

سړي مې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټیټ غږ مې وویل: —وژنې مو.

غږونه مو واورېدل، عسکرو ل، چیغې مې وهلې.

پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپېښه رڼا پرېوته، ورور مې ولید، پروت و، سپینې سترگې مې نیولې وې، د غوړ لاندینۍ.

برخه او غاړه مې لاندې ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغېده، ورغلم، خرهاری مې خوت.

چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېښه رڼا مې په پلار لگېدله، هغه زما د ورور خواته منډې وروهلې، ډزې

شوې، مخکې ته مې سره سوکي باد شول، بېرته راوگرځېد.

سړي راغی، زما مور مې له ځمکې پورته کړه، مخ کېښته گړندي روان شو.

پر سر مې د مرمیو شېهارۍ واورېد، پلار مې ترمټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لویې تیرې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری مې خوت.

سړي یو دم منډه واخیسته، پورته د سپینو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه

ولوېد.

عسکرو چیغې وهلې، کله کله به د بتیو سپینې تېرې رڼاوې پورته په تیاره کې تېرې شوې.

مریم غلې شوه، ورروسته غږیو واخیسته، ویې ژړل، بیا مې په ډک ستوني وویل:

نه وم پوه شوې، یو وخت مې د پلار ژر غونۍ غږ واورېد:

—مریم، مریم، سترگې رڼې کړه!

ورور مې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موبل.

ځان مې د هغه غږې ته وروغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وینو لړلۍ غوړ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکتې پرته وه، خرهاری مې نه خوت.

د غوندۍ په بل سر کې سپینې رڼاوې یوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

—کمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پراوړه لاس کېښود، ورو مې وویل:

_ سخته ده، خو بله چاره نه لري.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ته ډډه ووهله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
 _ شاته نه شی تلای، د ايران پوليس مونږ نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې بې زړه ول،
 کوي يې.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ورواخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
 _ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شې موندلی.
 پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پراوږده واچوله نيم ساعت لاهه وپوره چې د سرحد بلې غاړې ته
 ورسېدو.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 پاو وروسته يې تېلفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهليز رنگ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور
 کې انټرنېټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
 مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکیل يې زنگ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راتپه کړي.
 نه مې شوای کولای چې د خوشحالي پر مهال تېروختونه ورپه زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و.
 کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوی وای.
 بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دي څنگه شو
 او تر سرحد په څه ترتيب واوښتي؟
 مريم غړيو واخيسته، تېلفون قطع شو.
 ځان بد راته وايښد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلی وای.
 لنډ وخت وروسته تېلفون راغی، مريم وه، ښځه يې وغوښته، په ژغوني غږ يې وويل:
 _ دواړو غاړو ته هسکې پرېښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پرهماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار
 دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ورووړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چېغه مې
 ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينگ کړل.
 سړي تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور څرېدلي سپين لاسونه ليدل.
 سړي تر مټ نيولې و، گړندۍ ورپسې تلم، ډبرې رغېدلې، نه مې ټک واوړېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو
 وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
 مريم يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
 وروسته يې په غړيو کې وپوښتل:
 _ ورور به مې ژوندی وي؟
 غلی وم.
 د مريم ژړا زور ونيو.
 تېلفون قطع شو.

په سبا مې د مريم خبرې راواخيستې، ما خستن کمپيو ته کښاستم، ويلي يې و:
 _په ږنگو دېوالو کې کښاستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تنه رڼا له دېواله په رالوېدلو لويو-وړو ډبرو
 لگېدله.

پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
 سړی هم غلی پر يوه تيرې ناست و، شېبه وروسته يې وويل:

_زه تردې ځايه درسره وم.

ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.

د پلار اوږه مې وخوځوله، ورو يې کتل، يودم ودرېد، سړی يې ترمټ ونيو، په حيراني يې وويل:
 _دا زموږ بکس دی؟

سړي په خبره کې ورو لوبېد:

_خو دا ستاسې نه ده!

لاس يې راويست، کڅوړه وه.

پلار مې په بيه وويل:

_څه دي؟

_پوډر.

يودم يې د سړي گربوان ته لاس ورواچاوه، چيغه يې کړه!

_تا زموږ په بکس کې پوډر ايښی ول؟

سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر تتر کېښودل، پورې يې واهه، له دېواله يوه غټه تيرې راولوبېده.

سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:

_د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راوړ.

پلار مې لاس پورته کړ.

سړي وويل:

_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتې دي.

پلار مې کښاست.

سړی دوه گامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وږه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره
 يې پرې کېښوده.

بېرته په خپل ځای کښاست.

مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.

د پښو غبراغی، وړې ډبرې ورغړېدې ټول پرېوتو.

د شغال ورو انگولا شوه، سړی بېرته نيغ کښاست، په ټيټ غږ يې وانگول. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول،

يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وگرځېد.

سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:

_دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې تر کي ژبه وه.
 ځوان بکس ورو واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
 - دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
 پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
 ټول راووتو، سړی ایران ته وروگرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، موږ
 هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
 مخکې لاړو، پلار مې سترې و، تېزه تېزه سا یې وهله.
 یوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولگېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
 تردو وپوستو تېر شوو، لیرې وې، خورنایو یې ښکارېدلې.
 د مور په خاطر مو یو ساعت لاړه، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
 د مېړو غبراغی، گرنجوني وگرځېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نږدې کېدل. ورغلو، ځوان لاسي بتۍ ولگوله،
 دوو چيني کوچنیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوگرځېدل، لکۍ یې وهلې.
 یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالی اوبدلو وړه کارگاه ولاړه وه، څنگ ته گډوډې زړې
 پرستې پرته وې.
 ځوان څراغ ورو واخیست او د باندې ووت.
 ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلگۍ یې وهلې، مور مې لا په سډنه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې
 کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
 ما تر دېره د پلار سلگۍ اورېدلې، کله کله به د گرنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
 نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
 سترگې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پړوچو وینو سورو، له چیغو یې وار
 نه کېده.
 ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، راو یې کتل، سترگې یې د انگار غونډې سرې وې، را ښکته شوه، سربې
 زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
 ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
 ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غونډې له رنځکو (پاولیو) ډک، گرد
 کمیسونه یې اغوستي ول.
 یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
 په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازی مانا ورکوله.
 دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدریو (واسکتونو) یې
 راوتلي جېبونه لرل، په خټه کړدان وو.
 په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
 ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
 - راځي، راځي، ضرور راځي.

مود به یواځې ژړل.

په درېیم سهار یو موټر راغی، په بادۍ کې یې له وطني چرگانو ډک قفسونه ایښي ول. موټروان په قفسونو کې لار وایسته، مود ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرگو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو یوه لوېشت پورته ودرېد. بوی و، سوږ بوی، ټپکه نه کېده.

مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککړۍ پر تور ټکري یې د چرگانو سپینه چټلي ښکارېدل. موټر حرکت وکړ، ښه و، سوږ باد د چرگانو بوی ورسره وو. موټر پاڅه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، دلرگي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ واښه ښکارېدل. په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.

د دوو چرگو له مینځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سیمیتي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې. موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرگان یې پکې واچول. موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و. غرمه پاڅه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرگې وې، مې نه شواي لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرگې تر سره وزر لاندې مې ولوستل: _وان، دیرش کیلومتره.

موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و. وخت ووت، موټر ودرېد، چرگو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو. ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پانویولی و. پر یوه لویه تېره کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر گوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرگانو وچه چټلي لاندې ولوېده. پلار ته مې سترگې ورواړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې ږېره پسې یې مړه ښکته سرینښ وه. خپل ټکري مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و. موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ. د چرگانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاڅه ته وخوت. پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو. دوې ځواني نجونې راغلې، یوې یې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله. ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي دېوال، آښي نیولی و، لاندې یې پر مېزد ارایش مختلف وسایل ایښي ول.

تشناپ ته ورغلم، نجلی راڅرېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې واغونډه.

کله چې په سالون کې ولاړې آښي ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خوارت او اوږد یخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده. پلار مې ولید، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکتايي ورتلې وه. شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترگې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لاندې ښکارېدې. وان کوچینی، خو ښکلې ښار و، ډېری کورونه يې دوه يا درې پورېزه ول. د ریل په ایستگاه کې يې یو بل سړي ته ورو سپارلو، سړی له ونې هسک و، د تگ په وخت يې د ورمیر غوښې ښورېدلې. تر مساپر وړونکي ریل تېر شو، تر دوو پتلیو واوښتو، بار وړونکي ریل ته ور وختو، له کارتتونو ډکه تیاره کوټه وه.

مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي یوه پلاستيکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډېرې کښته شو. شېبه وروسته يې نور کارتونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر یوه وخته د کارتتونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ موهم نه لیدل. ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تردې ډېر. یو وخت څوکۍ ولږځېدلې، د رېل پر شاتني دېوال مې غوږ ولگاوه، ماشین چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ریل حرکت کړی و.

د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وویل: هه، له سهاره راهیسې مو څه نه دي خوړلي. گوتې مې په هوا کې وټولې، د هغه له لاسه مې یو څه راواخیستل، پزې ته مې ورنږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود. ټول غلي وو، یواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته. دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نیولې و، خوند يې رانه کړ. شاته مې ولي ولگول، اوسپنه سره وه. ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنگانه مې سر کېښود. په وېښتو کې مې پندې گوتې تېرې شوې. یو وخت چې مې سترگې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ریل ولاړ و، پلار مې خړېده. مور ته مې ورغږ کړ، هغه هم وېده وه.

نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ریل حرکت وکړ، بېرته مې سترگې پټې کړې. د مریم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سره وه. مخ مې واړاوه، د پردې پیڅکه رپېدله ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه. بېرته پر خپل ځای کېناستم. مریم ویلي و: هره خوا سړې غوښې وې، په لسگونو له پوسته شوي څاروي راځېدل، له پرې شویو غاړو څاڅکي څاڅکي وینه توېدله. سپینې کاشۍ سړې وې. مخکې لاړو، په سپینو چپنو کې کتار خلک ولاړول، ساتولونه په وینو لږلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

مور مې وښوده، درب شو، پلار مې تر مټه ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترگو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:

وینه

پلار مې په غيږ کې ونيوله

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چينو کې ولاړ و خلکو په حيراني ورته کتل. مخکې تللی ډنگر سړی بېرته راوگرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو. په وينو سړي زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپينيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ گروپ ته ډله ښځي، ماشومان او نارينه ناست ول.

موږ هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترگې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په گوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې گوتې ټينگې کړې، ورو مې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيراني ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

موږ د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا

يې بده لگېده، له شپاړس ساعته تيارې وروسته مو سترگې برېښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غير قانوني

مهاجرو او اروپا ته يې د تگ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندي را وايستو، يو اتلس ټاېره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور

وختو، سړي غوښې راڅرېدلې.

مخکې لاړو، هوا سپړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای

کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ورو مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې گوتې ايښې وې.

گوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په گوتو کې ټينگ کړ، کنگل و. دېوال ته مې لاس ورووړ،

پرخه يې را ايستلی وه. ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د تړلو غږ مې واورېد.

ټول غلې ول، ماشومانو په راوتليوږدو سترگو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين گروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يو-يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را

وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکري تر ځان تاو کړ، له ټکري د

چرگانو سوړ بوی ته.

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته یواځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لگېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلۍ پراوړو مې واچاوه، د هغې تر څنگ ناستې بنځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترگې نیولې وې.

وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نارامۍ زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ورو تاړه.

یوې بنځې چیغه کړه، مخ مې ورواړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.

یوه ډیرور سړي په بیړه ماشوم ورواخیست، په سپنه پورې یې ونيو، لاسونه یې وروموبل، ماشوم په سد راغی. خویو بل تنکی ځوان ږنگ شو.

نارینه ولاړ شول، اوسپنیز دیوال ته یې سوکان ونيول، یخچال چیغو په سرواخیست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر څړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خواته منډه واخیسته، یو ورون له چنگکه بېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړول، بنځو او ماشومانو ژړل.

د یوه ماشوم تراوړې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سړک پلټۍ وهلې وې، سړيې څړېدلې و، درې تنه له توپانچو سره ولاړول.

ځوان ته مې وکتل، څرې جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سورو.

یوه وار خطا عرب په انگریزي ژبه وویل:

د خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.

یوه وسلوال چیغه کړه!

ستاسو له پاره یو کانټینر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:

موټر ته وخېژه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وویل:

یخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.

مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترگې لوڅې وې، یوه سړي یې پراوړو تولیا ورسموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

موتر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زگیروي خوت، سره هوا ورو ورو تودېدلې، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوږ باد راته.

وخت ووت، یو ډنگر سړی او دوه ماشومان ډنگر شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنیز دېوال ته سوکان ونيول، بښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، نارې وهلې...

موتر یو دم بربک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سرمې له سړې اوسپنې سره ولگېد، موتر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترگې ورواړولې، سړې په غبرگو لاسونو کې ټینگ نیولې و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وینې وه.

گنگس وم، بښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنگر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې گوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سره وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سړې یوې خواته کوږ شو.

غبرگ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورو مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یو دم کوکه کړه.

چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موتر ودرېد.

مریم ټوخي واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جر غږ وویل:

— نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وگرځوله، د خبرو سپکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمگړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

— موتر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د مایانو له سوږ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندې تیاره وه، تود باد لگېده، یا به موږ ته تود اېسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یوولس تنه په شگلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو بښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

بښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټاېره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شگو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تېرو سره لگېدلې.

د ماشین غږ مو واوړېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنگنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لگېدل.

مخکې لاړو، گڼو گروپونو ته ورو ورو نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوږ بوی گډ و. د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.

فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.

موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بټۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنېزو زنگنو لویو گراږیو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوریو دېوالونو څخه یې نری باد راووت، د بټۍ سپینه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لگېدله.

د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرگي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.

د سمندري مرغانو په چیغو مې سترگې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.

ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مې ايرې پر تې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سگریټو له ډبیو، چیچل

شویو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شوي دي.

د کشتۍ سر ته د لرگي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخیږه.

ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یواځې د سمندري مرغانو او د یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.

ما بنام تیاره د باندې ووتو، په وره کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کثافاتو مو تر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، تورې ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.

مو تر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهار دېوالۍ کې د غټو موټرو زرگونه ټاېرونه پراته ول.

د باروړونکي مو تر باډۍ ته وختو، ټاېرونه د څاه د چکونو غونډې پر یوه بل ایښودل شوي وو. ډنگر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټاېرونو مینځ ته ور کېښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنگ و، زنه مې د وروستي ټاېر پر ژۍ لگېدله.

نورو ته مې وکتل، ټول په ټاېرونو کې ولاړ ول.

شېبه وروسته یې بل ټاېر راوړ، تور ټاېرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.

په وروستي ټاېر یې د لرگي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټاېرونه ایښودل.

ساعت ووت، مو تر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټاېرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.

هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:

_ښه یې؟

دوه ساعته وروسته له ټاېرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لارم، آيينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل. په څلورم ماښام يې يوه ځنگله ته بوتلو، هماغه يوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينگار وکړ. —پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي. څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ. ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په مورپسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لويې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لگېدل.

نږدې انگولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی. پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انگولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يو دم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په گېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو دارې وهلې.

يوه عرب په بېړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترگې يې سپينې راوختې، سري يې يوې خواته کوږ شو.

سري کوکه کړه، د ښځې سري يې په خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل. يو وسلوال ورغی، د سري ترمټ يې گوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانگولل.

هماغه وسلوال وويل:

—ځی!

روان شوو، مخکې لاړو، خولا هم د سري چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انگولا هم ورسره گډه شوه. چيغې او انگولاوې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرگيو جوړې يوې کوټې ته ورننوتو، کوټه په ځنگله کې وه، ورپې نه درلود، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د څيرن، مات مېز پر سر د ښکاري ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل. ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو. اټکل مې سم وخت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځی! سهار اته بجې به سره گورو.

پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولگېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راوړلگوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، وېده و، پاتې شپه مې په رڼو سترگو تيره کړه.

سهار مې د چونډۍ وال له برگ لستونې وپيژاند، له عمره پوخ چاغ عرب و، سترگې يې مړې وې، نه يې راته کتل. د لنډې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و. اته بجې يو ډنگر سور ځوان راغی، پراشوتې خولې لرونکې جاکت يې اغوستې و، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبۍ بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت. سر مې د پلار پر څنگانه ولگاوه، خوب راته، ويده شوم. کله چې مې سترگې رڼې کړې، سر مې د مور پر څنگانه ايښی و. وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لنډو پاڼو د مازديگرني لمر ژېړې وړانگې راوتلې وې. ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سپرک و. د ونو په مينځ کې کېناستو، يوه قاچقبر رايا ده کړه چې ساراگشت ته تير شى. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و. ماښام له سپرک په اتلس ټاېره موټر راوگرځېد، په گڼو ونو کې ننوت. ورغلو، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بارول. وروختو، يوه ماشين ته مې پښې وروغځولې. چينغې شوې، ورو مې کتل، برگ لستونې چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پراوړو زور راوستی و. کېناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و، خو زنگونه يې نيولل. څنگ ته مې پام شو، ماشين سوری و، هو راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي. د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سپرې د اورلگيت په اندازه کوچينۍ قوټۍ راته نيولې وه. شېبه وروسته يې زما پر سربل ماشين کېنېد، تياره وه، يواځې په ماشين کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله. وخت ووت، قوټۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود. شېبه وروسته مې سترگې درنې شوې، خوب مې پوره و، خو د بيهوښۍ خپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده. مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټېلفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی. اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سپرک کنگل و، موټر يې چاينه نه شواى تلای، د درېيو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله. پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وايستل. درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوږېدله.

یوه بجه د وردگو سید اباد ته راوړسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلې وو، لاره بنده وه. ما ښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه. سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و. ما خستن کمپیوټر ته کېناستم.

مریم ویلي و:

—وخت نه و راما لوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوبس راغلم، رڼا وه. په سر کې مې خړیکه شوه، کېناستم، گنگس وم. شاوخوا مې وکتل، زنگ وهلې اوسپنې وې. د پلار غږ مې واورېد:

—ښه یې؟

مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنگ یې ډډه لگولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنگ وهلې بس کې وم. موټر ته مې وکتل، د څو کیو تر مینځ بېسده پرته وه.

پلار مې وویل:

—وخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.

د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و، چوله مې کړ، یوه ډنگره ښځه پر تاپر ناسته وه، ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.

د باندې ووتم، په سلگونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.

تر بس راتاوه شوم، وره میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړه سک دېوالونه راگرځیدلي وو.

له یوه ولاړ زاړه موټر څرهارۍ راته، ورو مې کتل، د موټر په شاتې یې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.

کړنگ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلدوزر په بیل کې یو څوک ناست و، ډکې وښته یې پر سر نه و پرېښي، خو له راوتلي ټټر څخه یې پوه شوم چې نجلی ده.

نجلی پښې وڅړولې، پر ورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنگ زاړه کاوبای نیکر له کمر بنده یې توپانچه بېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وگرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خولا یې غټې سترگې مړې ښکارېدلې.

پر بې پوښه زنگ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول. سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولگاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه راوړېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذ پران په تار کې بند و.

وحید مې سترگو ته ودرېد، په صنف کې یې ماته کتل.

وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې وروکتل، سر خړیېلې نجلی د یوه زاړه موټر بانهټ ټکاوه.

د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې. موږ هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راوړسېد، یوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.

بېرته بس ته راغلم، سوږ کچالو مې ترستوني نه تېرېده.

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو یې خوړل، له بېرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلې.

ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجروو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله. مازدیګر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږو. په بېړه د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو-یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:

ـ افغانان یاست؟

د دروازې خبرنه پرده لیرې شوه، سلامتې کورنۍ وه. یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه. شاوخوا مې وکتل. د سیروم د څړلو پرزنګنه پایه، خیرنې جامې راڅوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطری تړلې وه. د انا زگیروي خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره. د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته. نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای وروښود. مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل. ما ښام ژېړه رڼا شوه، ورومې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.

ما خستن یې وچي وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې. پر یوه ټاېر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژگان نومېده، ویل یې چې تراستانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تردې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راوړسولو. مژگان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوگرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړي دي، هلته مو د تره کور دی. د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژگان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونيوله، وبې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتنو ورځو راهېسته، دلته یو.

مژگان غلې شوه، ورومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي. موټر د بېړه پر ټاېر ناست وو، سر خربیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلټۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل.

سهار د مژگان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ورومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنگه نجلۍ کېښته شوه. نجلۍ پاکه او ښایسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترگو وې. لاړه او پر ټاېر ځېدلې سر غلې کېناسته. له مژگان څخه مې وپوښتل:

ـ قاچاق وړونکې ده؟

وبې خندل:

نه، زموږ غونډې غیر قانوني مهاجره.

حیرانه شوم.

مژگان وویل:

ایرانی ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر تردې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپی هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کېږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.

بدن مې زیږ شو.

مژگان وویل:

هاغه هلک وینې؟

د هغې په غځېدلې گوتې پسې مې وکتل، پر لویه اوسپنه، بېر سری تنکی ځوان ناست و.

ومې ویل:

هو.

افغان دی، له دې ځایه سم نه ښکاري، خو که ورنږدې شې یوه سترگه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملگری و، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، اوبه یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.

د مژگان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و، بدوډي ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.

یو غېرمې واورېد، د مژگان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.

په بېړه ورغلو، د مژگان پلار د زړې ښځې زنه ورتړله.

مژگان کوکه کړه، پر خپله انا ورتړېد.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې اوسپنې یې لاس ژوبل کړې.

بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتار کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.

مژگان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه خپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.

د مژگان خبرو لږه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لویه سپینه ټوټه لاد لوېدلې لمر سرخي پرته وه.

مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمبل راغی او نه هم تېلفون.

د مريم د تېلفون نومره مې ووهله، بند و.

اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.

يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمبل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې.

خبرې مې راواخيستې، ټپکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډسيپيکره د مريم توخی

راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.

ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم توخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت

يې وويل:

—خو ځله مې تېلفون درته وکړ، نه وې.

بېرته توخي واخيسته.

پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:

—د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلگونه، نه پوهېږم، شايد تردې ډير

غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د

ايتالياوي پوليسو بيړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،

ارت غارو، کمرنگه گروپ پکې بلېده.

مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.

تېرو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه مجمه او مات هډوکي پراته ول. له لنډو ډبرو

څاڅکي څاڅکي اوبه راتوييدلې.

په قفسونو کې د مفلسو خلکو زگيروي ختل.

د مزگان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندي وايسته، خو موږ ته درېيمه ورځ نوبت راغی.

شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لنډې وې. له نري باد سره د نمجن بوی گډ و.

لنډه لاره وه، بس، يواځې يوه غونډۍ ورهاخوا لاندې پر تک تور سرک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېولې پانې

راغلې وې.

سرک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سیت تر شا چپرکت ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.

موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سرک ته نږدې د يوه گونډي کور مخې ته پرېښودو.

څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،

څنگ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.

ورغلو، پر څو کيو کېناستو، د څنگ له کوټې خدا راتله.

پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترگې نه وې سره ور

وستې.

چېرته تلو، له چا سره تلو، څنگه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

ورې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایتالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي. کړپ شو، ورومې کتل، مورمې د یخچال وړ پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ورووړ، د الکولو بوی ترې ته.

د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوايستل، بېرته کړکۍ ته وروگرځېدم. د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلارته مې وکتل، د یوه سترگې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترگې نیولې وې، د جاکټ استرمې پر شونډو تېر کړ، ورومې کتل، خړ استر په وینو سور و. ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ما بنام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره ویښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سراو مخ هیڅ هم نه و پرېښی. پوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی. ځنگل و، خود ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مولاړه چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.

باران شو، دوو رهنماوو د پراشوتې جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لنډې شوې، په زېر پیرانۍ کې گنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلې و.

باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لگېدو له غږ سره پشهاری هم گډه شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځگونه له ورايه ښکارېدل.

یوه غار ته وروگرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.

څنډور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوايستې، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تېرو راځوړند نري وابښه هم مالومېدل.

وخت ووت، خو باران ونه درېد.

پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترگې پټې وې.

د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سر خړبیلی چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څنډور یې زما مور ته کتل.

پلار ته ورنږدې شوم.

رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خنډل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.

مور ته مې وکتل، سربې پر ځنگنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لاندې پیچلي ویښته سربښ ول.

ما هم د خپل پلار پر اوږه سرولگاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیرد کشېدو غږ واورېد، ورومې کتل، مورمې د تشاب کاغذ وراخیست.

رهنماوو وچې سترگې ورته نیولې وې، بیا یې وخنډل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندي ووتم. اسمان برگ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تردې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې. مخکې لاړو، بوټی وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده. مورمې گڼو نیالگیو ته وروگرځېده، زه پر یوه هواره تېره کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغلانو کوکې هم گډې وې.

یوډم یو سیوری راباندې راغی، زړه مې ولېځېد، څنېور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس یې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه یې کړه، په غیږ کې یې ونيولم، لنډې شونډې یې زما پر بغور کېښودې، له خولې یې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سړی مې تر څنډو ونيو، نه لیرې کېده. چیغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وینو داره وکړه. سړی یوډم شاته شو، لاس یې پر خپله غاړه تېر کړ، گوتې یې وسولولې، وینه وه. په کرکه یې وویل:

—ایق!

ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه. سړی دوه ګامه شاته شو، له ټوخي سره ګډه ناره مې تر خولې راووته!

—ابا!!!

سړي منډه کړه!

چیغه شوه، پانې و خوځېدې، مور مې له ګڼو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خریلي رهنما لنډ لاس یې خلاص وېښتو ته ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل.

وړې ډبرې ورغږېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خواراتلې.

منډه مې وړ واخیسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خریلي سړي سر ته سوکان نیولې وو. بیا یې یوډم له ځمکې یوه لویه ډبره وړپورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وینې او د غوښې سرېښاکه وړې ټوټې وې.

په مور پسې مې سترګې ورغولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پان پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګربوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته یې باد یوې، بلې خواته سره اړول. پلار مې تر مټ ونيو، جټکه مې ورکړه، ورو یې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته: —نه!

مریم ټوخي واخیسته، تر ډېرو یې وټوخل، بیا له ټوخي سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:

—پلار مې ورسېد، خویواځې زما د مورد کمیس سپینه تراډه په گوتو ورغله.

موږ دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري یې خوت.

د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یوډم یې خوړ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټاېرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.

په سهار مې لوسي ته ایښل ولېږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی: —ښه غواړم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهلیز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل: —سترګې دې له اوښکو ډکې دي!

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حویلی ته کښته شوم.
 لمرو، د ستوډیو د بام په ناوه پسې یوه لوېشت کنگل را څړېده.
 بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې تېلفون راته وکړي.
 څلرویشت ساعته تېر شول، خو درک یې مالوم نه شو.
 په دوهم ایمل کې مې یو بل ټکی هم اضافه کړ:
 _د مریم له پاره.
 په سبا یې یو اوږد ایمل راته لیکلی و. ایمل مې پر نټ کړ، ماخستن بخاری ته نږدې کېناستم، لوسي لیکلي وو:
 _وښه، تر تېلفونه مې لیکلي مالومات غوره وگڼل، پوهېږم، مریم راته ویلي وو، چې یو څوک یې د ژوند کیسه لیکي.
 مریم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، یواځې یوه دقیقه په هوبښ راغله، خبرې یې واضح نه وې، خو دومره یې پوه کړم چې په ټایپ کې ثبت شوې وروستی خبرې تاسو ته ایمل کړم.
 مریم یې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پولیس ورسره ول، ویل یې چې د تحقیق په وخت کې یې وینه وگرځوله.
 معایناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلی د سږو سرطان درلود، دې باید د ژوند وروستی ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
 مریم غلې نجلی وه، ډېرې خبرې یې نه کولې، خو پټ، پټ به یې ژړل.
 مجبوره مې کړه، په ژوند یې پوه شوم.
 یوه ورځ یې راته وویل:
 _عمه لوسي! مرگ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
 غلې وم.
 ویې ویل:
 _داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم رالاندې کړي؟
 خو په سبا یې مرگ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپیوټر ته یې ودرولم، د فیسبوک پاڼه یې خلاصه کړې وه،
 د یوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترگې یې درلودې.
 مریم په خوند وویل:
 _وحید مې ولیکه، څو څیرې راغلې، خو خپله مینه مې په اسانۍ پکې ومونده.
 یو دم یې وخنډل:
 _ته ورته وگوره! له ځانه یې څه جوړ کړې دي، ږیره او برېت یې نشته.
 ولاړه شوه، ټینگه یې په غېږ کې ونيولم، زنه یې زما پر اوږه را کېښوده، یو دم غریو واخیسته:
 _اه! عمه لوسي! مرگ ته مې زړه نه کیږي.
 خو په سهار یې بیا ژړل، له څېرې یې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
 غرمه مې د روغتون په حویلی کې ولېده، پر اوږه سیمیتي څوکی یواځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راوېی کتل، سترگې یې لاسرې وې.

يوه شېبه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د نښې بوت په څوکه يې ژېړې پانې راټولولې.
 ورو مې وويل:
 _ باد سوړ دی، نه څو؟
 هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
 _ وحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غبراغی، ومې پوښت، نامزادې يې په واوره ويشت.
 مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنگ ورته وهلی، ايمبلونه يې رالېږلي، خو دا
 نه غواړي چې ځواب ورکړي.
 بله شپه نوکړي وم، په دهليز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا يې نه پوهېدم،
 خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کټ ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
 په بېړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
 مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
 _ وحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.
 مريم بيا هيڅکله د فیس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايتونه کتل.
 يوه ورځ يې راته وويل:
 _ اه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستۍ خبره مې هم ومنه! زما تر بالښت لاندې د افغانستان
 نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کيږدې.
 لوسي همدومره ليکلي وو.
 په سبا مې ايمبل وروليږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو،
 چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
 په بل ايمبل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
 _ نه، دومره بدرنگه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترگې غټې، وېښته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له
 رنگه يو څه توره يم.
 ټول سم ول، يواځې په غټو تورو سترگو کې ډنډ او ښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library